

Czwartek, 25 marzec 2021

P9_TA(2021)0108

Nowa strategia UE–Afryka

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2021 r. w sprawie nowej strategii UE–Afryka – partnerstwo na rzecz zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu (2020/2041(INI))

(2021/C 494/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając szczyt ONZ na temat zrównoważonego rozwoju, który odbył się w dniach 25, 26 i 27 września 2015 r., oraz dokument końcowy przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne ONZ 25 września 2015 r. zatytułowany „Przekształcamy nasz świat: Agenda na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030”, jak również 17 celów zrównoważonego rozwoju,
- uwzględniając plan działania z Addis Abeby w sprawie finansowania rozwoju z 2015 r.,
- uwzględniając nowy Europejski konsensus w sprawie rozwoju zatytułowany „Nasz świat, nasza godność, nasza przyszłość”, podpisany 7 czerwca 2017 r.,
- uwzględniając porozumienie klimatyczne z Paryża z 2015 r., (porozumienie paryskie)
- uwzględniając Agendę 2063 Unii Afrykańskiej (UA) przyjętą 31 stycznia 2015 r. podczas 24. sesji zwyczajnej zgromadzenia głów państw i szefów rządów Unii Afrykańskiej, która odbyła się w Addis Abebie,
- uwzględniając wspólną strategię Afryka–UE przyjętą w Lizbonie 9 grudnia 2007 r.,
- uwzględniając deklarację z Abidżanu przyjętą 11 października 2017 r. w wyniku czwartego szczytu młodzieży Afryka–Europa,
- uwzględniając konkluzje z 5. szczytu Unia Afrykańska – Unia Europejska, który odbył się w Abidżanie w dniach 29–30 listopada 2017 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z 12 września 2018 r. w sprawie nowego sojuszu Afryka–Europa na rzecz zrównoważonych inwestycji i tworzenia miejsc pracy: kolejny etap naszego partnerstwa sprzyjającego inwestycjom i tworzeniu miejsc pracy (COM(2018)0643),
- uwzględniając konkluzje czterech grup zadaniowych ds. gospodarki cyfrowej, energii, transportu i rolnictwa powołanych w ramach nowego sojuszu,
- uwzględniając wspólny komunikat z 27 lutego 2020 r. wydany w następstwie 10. posiedzenia kolegów komisarzy Komisji Europejskiej i Komisji Unii Afrykańskiej,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji oraz Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z 9 marca 2020 r. zatytułowany „W kierunku kompleksowej strategii współpracy z Afryką” (JOIN (2020)0004) oraz konkluzje Rady poświęcone temu zagadnieniu z 30 czerwca 2020 r.,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów oraz protokół z Maputo,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając Konwencję o prawach dziecka z 20 listopada 1989 r.,
- uwzględniając Plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2020–2024,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych z 13 grudnia 2006 r.,
- uwzględniając europejską strategię w sprawie niepełnosprawności 2010–2020 oraz wzmocniony europejski program w zakresie praw osób z niepełnosprawnościami na lata 2020–2030,
- uwzględniając strategię Unii Afrykańskiej na rzecz równości płci oraz wzmocnienia pozycji kobiet na okres 2018–2028 przyjętą w lipcu 2016 r.,

Czwartek, 25 marzec 2021

- uwzględniając drugi unijny plan działania w sprawie równości płci („Równość płci i wzmocnienie pozycji kobiet: odmiana losu dziewcząt i kobiet w kontekście stosunków zewnętrznych UE w latach 2016–2020”),
- uwzględniając umowę o afrykańskiej kontynentalnej strefie wolnego handlu (AfCFTA),
- uwzględniając sprawozdanie Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa z 2019 r. na temat stanu różnorodności biologicznej na świecie wobec potrzeb związanych z żywnością i rolnictwem oraz jej sprawozdanie z 2016 r. na temat stanu lasów na świecie,
- uwzględniając sprawozdanie z globalnej oceny różnorodności biologicznej i funkcjonowania ekosystemów opublikowane w maju 2019 r. przez Międzyrządową Platformę Naukowo-Polityczną w sprawie Różnorodności Biologicznej i Funkcjonowania Ekosystemów (IPBES),
- uwzględniając ramy z Sendai dotyczące ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych w latach 2015–2030, przyjęte przez ONZ 18 marca 2015 r.,
- uwzględniając sprawozdania specjalne Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) w sprawie globalnego ocieplenia o 1,5° C, w sprawie zmiany klimatu i gruntów oraz w sprawie oceanów i kriosfery w zmieniającym się klimacie,
- uwzględniając komunikat Komisji z 11 grudnia 2019 r. zatytułowany „Europejski Zielony Ład” (COM(2019)0640),
- uwzględniając unijną strategię na rzecz bioróżnorodności 2030 opublikowaną 20 maja 2020 r.,
- uwzględniając Deklarację ONZ w sprawie praw ludności wiejskiej i innych osób pracujących na obszarach wiejskich,
- uwzględniając decyzję Zgromadzenia Ogólnego ONZ o proklamacji Dekady Rolnictwa Rodzinnego w okresie od 2019 do 2028 r.,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z 2 maja 2017 r. zatytułowany „Digital4Development: mainstreaming digital technologies and services into EU Development Policy” (Cyfryzacja na rzecz rozwoju: uwzględnianie technologii i usług cyfrowych w unijnej polityce rozwojowej) (SWD(2017)0157),
- uwzględniając Globalne porozumienie ONZ w sprawie uchodźców przyjęte 17 grudnia 2018 r.,
- uwzględniając Globalne porozumienie ONZ na rzecz bezpiecznej, uporządkowanej i legalnej migracji przyjęte 19 grudnia 2018 r.,
- uwzględniając konwencję Unii Afrykańskiej w sprawie ochrony osób wewnętrznie przesiedlonych w Afryce i udzielania im pomocy (konwencję z Kampali),
- uwzględniając ogłoszoną przez ONZ Międzynarodową Dekadę Ludności Pochodzenia Afrykańskiego (2015–2024), w szczególności filar „Uznawanie”,
- uwzględniając komunikat Komisji z 15 maja 2013 r. dotyczący wzmocnienia pozycji samorządów lokalnych w krajach partnerskich w celu poprawy zarządzania i zwiększenia skuteczności w dziedzinie rozwoju (COM(2013)0280),
- uwzględniając opracowane przez Radę Unii Europejskiej dla Rady Europejskiej sprawozdanie roczne za 2019 r. na temat celów w zakresie pomocy rozwojowej UE,
- uwzględniając swoją rezolucję z 16 listopada 2017 r. w sprawie strategii UE–Afryka na rzecz pobudzenia rozwoju ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 6 października 2015 r. w sprawie roli władz lokalnych w krajach rozwijających się we współpracy na rzecz rozwoju ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 356 z 4.10.2018, s. 66.

⁽²⁾ Dz.U. C 349 z 17.10.2017, s. 11.

Czwartek, 25 marzec 2021

- uwzględniając swoją rezolucję z 13 listopada 2018 r. w sprawie cyfryzacji na rzecz rozwoju: ograniczenie ubóstwa za pomocą technologii ⁽³⁾
 - uwzględniając swoją rezolucję z 19 czerwca 2020 r. w sprawie protestów antyrasistowskich po śmierci George'a Floyda ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję ustawodawczą z 27 marca 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Instrument Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR) ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie stosunków między UE a państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku (państwami AKP), w szczególności rezolucje z 4 października 2016 r. ⁽⁶⁾, 14 czerwca 2018 r. ⁽⁷⁾ i 28 listopada 2019 r. ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
 - uwzględniając opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Kultury i Edukacji,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A9-0017/2021),
- A. mając na uwadze, że najbliższy szczyt UE–UA powinien nadać nowy impuls partnerstwu i określić wspólną strategię, której towarzyszyć będą konkretne działania dotyczące wspólnych wyzwań i stojących przed nami możliwości, zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami podjętymi w ramach Agendy 2030 i porozumienia paryskiego;
- B. mając na uwadze, że kraje muszą zwiększyć inwestycje w systematyczne gromadzenie dokładnych i porównywalnych danych zdezagregowanych, aby dowiedzieć się, gdzie występuje intersekcjonalność i jakiego rodzaju, określić, jak należy ją uwzględnić, oraz przeanalizować, czy rezultaty działań podjętych w ramach tej strategii wywierają pozytywny wpływ na wszystkich, w szczególności na pozostających najbardziej w tyle; mając na uwadze, że zgodnie z celem zrównoważonego rozwoju nr 17.18 dane należy dezagregować według dochodu, płci, wieku, rasy, pochodzenia etnicznego, statusu migracyjnego, niepełnosprawności i położenia geograficznego;
- C. mając na uwadze, że interesy i priorytety Afryki, wyrażone w szczególności w Agendzie 2063, muszą odgrywać zasadniczą rolę w przebudowie naszych stosunków;
- D. mając na uwadze, że w Afryce mieszka najmłodsza ludność na świecie i znajdują się tam państwa należące do najbardziej niestabilnych na świecie; mając na uwadze, że co miesiąc na rynek pracy wchodzi około miliona Afrykańczyków;
- E. mając na uwadze, że wartość dodana, jaką UE wnosi w partnerstwo z Afryką, będzie zależeć od zdolności UE do połączenia dialogu międzykontynentalnego z metodami uwzględniającymi kontekst, w których uwzględni się zróżnicowaną sytuację lokalną i regionalną, kwestie drażliwe dla krajów partnerskich oraz istniejące struktury społeczne, a także wolę budowania razem z Afryką długoterminowej wizji w oparciu o wspólne wartości i interesy oraz ożywienie multilateralizmu;
- F. mając na uwadze, że dostęp do godnej pracy i warunków życia na szczeblu lokalnym ma zasadnicze znaczenie dla ograniczenia trendów migracyjnych;
- G. mając na uwadze, że w 2018 r. surowce stanowiły 49 % łącznych przywozów UE z Afryki; mając na uwadze, że sektor wydobywczy to sektor przyciągający do Afryki najwięcej bezpośrednich inwestycji zagranicznych;
- H. mając na uwadze, że bezpieczeństwo, praworządność i dobre rządy są warunkami wstępnymi wzrostu gospodarczego i inwestycji; mając na uwadze, że wzrost gospodarczy i inwestycje muszą mieć zrównoważony charakter i musi towarzyszyć im walka z nierównościami przez politykę redystrybucji oraz wzmocnienie kapitału ludzkiego, równości, uczestnictwa politycznego, systemów zabezpieczenia społecznego i działań na rzecz wdrażania celów zrównoważonego rozwoju;

⁽³⁾ Dz.U. C 363 z 28.10.2020, s. 27.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0173.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0298.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 215 z 19.6.2018, s. 2.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 28 z 27.1.2020, s. 101.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0084.

Czwartek, 25 marzec 2021

- I. mając na uwadze, że pokój i bezpieczeństwo stanowią zasadnicze warunki wstępne dla osiągnięcia długoterminowego zrównoważonego rozwoju oraz promowania stabilizacji i silnych instytucji na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym, a także są konieczne dla poprawy warunków życia i osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju;
- J. mając na uwadze, że budowanie państwowości stanowi priorytet dla niepewnych politycznie i słabych administracyjnie państw afrykańskich, co wiąże się ze wzmacnianiem ich mechanizmu zdolności fiskalnej;
- K. mając na uwadze, że 94 mln dzieci poniżej 5. roku życia nigdy nie zostało zarejestrowanych w Afryce Subsaharyjskiej, 51 mln w Afryce Wschodniej i Południowej oraz 43 mln w Afryce Zachodniej i Środkowej; mając na uwadze, że prawo do bycia uznawanym za osobę wobec prawa stanowi kluczowy krok w zapewnianiu ochrony przez całe życie oraz jest warunkiem wstępnym dla korzystania z wszystkich innych praw; mając na uwadze, że akt urodzenia jest dowodem tożsamości prawnej osoby, pozwalającym uniknąć ryzyka bezpaństwowości oraz uzyskać ochronę przed przemocą i wykorzystywaniem;
- L. mając na uwadze, że równość płci musi stanowić priorytet dla przyszłego partnerstwa UE–Afryka, a zatem musi być uwzględniana we wszystkich elementach strategii UE–Afryka; mając na uwadze, że kobiety i młodzież często napotykają przeszkody w wykorzystaniu swojego pełnego potencjału, co pokazują częstsze przypadki przemocy seksualnej i przemocy ze względu na płeć, zakażeń HIV, nieplanowanej ciąży, wczesnego przerywania nauki oraz ograniczonego dostępu do finansowania i przedsiębiorczości;
- M. mając na uwadze, że w Afryce 390 mln ludzi żyje obecnie poniżej granicy ubóstwa i w sytuacji braku włączenia społecznego, co stymuluje nierówności; mając na uwadze, że pandemia COVID-19 zwiększyła podatność Afryki związaną ze słabą dywersyfikacją gospodarczą, niskim poziomem mobilizacji dochodów krajowych, nielegalnymi przepływami finansowymi, dużą zależnością od eksportu surowców i niestabilnością cen towarów; mając na uwadze, że nowy kryzys gospodarczy spowodowany pandemią COVID-19 prawdopodobnie pogłębi nierówności i ubóstwo, przy czym jego pośrednie skutki już wywierają poważny wpływ, w szczególności pod względem braku bezpieczeństwa żywnościowego, utraty dochodów, przekazów pieniężnych i źródeł utrzymania oraz grożącego kryzysu zadłużeniowego;
- N. mając na uwadze, że pandemia COVID-19 ukazała braki w systemie opieki zdrowotnej i systemie żywnościowym oraz pilną potrzebę budowy ukierunkowanego na ludzi, uniwersalnego i odpornego systemu opieki zdrowotnej i systemu żywnościowego opartego na prawach człowieka; mając na uwadze, że w nadchodzących dziesięcioleciach może dojść do kolejnych tego typu kryzysów w wyniku zmiany klimatu i utraty różnorodności biologicznej; mając na uwadze, że pandemia COVID-19 może zahamować, a nawet cofnąć postępy poczynione w obszarze trzech najważniejszych trwających epidemii, mianowicie HIV, gruźlicy i malarii, w związku z czym należy przyjąć innowacyjne podejścia zintegrowane, przy jednoczesnym zaangażowaniu zainteresowanych społeczności i wzmacnianiu społeczeństwa obywatelskiego, aby dotrzeć do osób wymagających usług ratujących życie;
- O. mając na uwadze, że należy zachęcać do kontaktów między tymi dwoma kontynentami na wszystkich poziomach i we wszystkich sektorach społeczeństwa;
- P. mając na uwadze, że Rada Pokoju i Bezpieczeństwa UA określiła zmianę klimatu głównym zagrożeniem dla bezpieczeństwa w 2019 r.;
- Q. mając na uwadze, że negatywne skutki zmiany klimatu oraz zanieczyszczenie atmosfery, gleby i wody pochodzące z różnych źródeł w szczególności wpływają na kontynent afrykański; mając na uwadze, że Afryka potrzebuje inwestycji w przystosowanie do kryzysu klimatycznego, podczas gdy w komunikacie z 9 marca 2020 r. skoncentrowano się na łagodzeniu zmiany klimatu; mając na uwadze, że skuteczny sojusz Afryka–Europa na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu może stać się nową siłą napędową globalnej dyplomacji klimatycznej;
- R. mając na uwadze, że 20 grudnia 2017 r. Zgromadzenie Ogólne ONZ przyjęło rezolucję, w której ogłosiło okres 2019–2028 Dekadą Rolnictwa Rodzinnego;

Czwartek, 25 marzec 2021

- S. mając na uwadze, że w Afryce Subsaharyjskiej występuje najniższy wskaźnik dostępu do energii na świecie; mając na uwadze, że energia elektryczna dociera jedynie do około połowy tamtejszej ludności, a tylko jedna trzecia ludności ma dostęp do czystego gotowania; mając na uwadze, że około 600 mln ludzi nie ma dostępu do energii elektrycznej, a 890 mln do gotowania wykorzystuje paliwa tradycyjne;
- T. mając na uwadze, że finansowanie prywatne ma także kluczowe znaczenie dla udostępnienia wariantów zdecentralizowanych odnawialnych źródeł energii; mając na uwadze, że inwestycje prywatne, zdecentralizowane odnawialne źródła energii i dostosowane modele biznesowe kredytów konsumenckich (np. system repartycyjny i płatności mobilne) mogą zapewnić dostęp do energii w dużych częściach Afryki, w szczególności w Afryce Subsaharyjskiej, gdzie wskaźnik dostępu do energii jest najniższy na świecie;
- U. mając na uwadze, że zabezpieczenie, ochrona i waloryzacja dziedzictwa kulturowego oraz sektora kultury i kreatywnego mogą stymulować zatrudnienie, wzmacniać pozycję młodzieży i kobiet oraz zapewniać wkład na rzecz odpornego i tolerancyjnego społeczeństwa, które szanuje różnice kulturowe i ogranicza nierówności dzięki budowaniu mostów między różnymi społecznościami;

W kierunku odnowionej strategii współpracy z Afryką

1. z zadowoleniem przyjmuje wspólny komunikat z 9 marca 2020 r. i postrzega go jako krok w kierunku prawdziwego geopolitycznego partnerstwa; podkreśla, że Europę i Afrykę dzieli niewielka odległość geograficzna oraz że łączą je silne więzi historyczne, kulturowe i społeczno-gospodarcze, które wzmacniają wzrost wspólnych wyzwań i interesów strategicznych; podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie są pod każdym względem największym partnerem Afryki w dziedzinie handlu, inwestycji, oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA), pomocy humanitarnej i bezpieczeństwa;
2. przypomina, że Afrykę zamieszkuje ponad miliard ludzi, oczekuje się, że ponad połowa wzrostu liczby ludności świata do 2050 r. nastąpi w Afryce, a sześć z dziesięciu najszybciej rozwijających się gospodarek na świecie to gospodarki afrykańskie; podkreśla, że stosunki UE z Afryką mają ogromne znaczenie dla przyszłości obu kontynentów oraz że dobrobyt obu kontynentów jest ściśle powiązany; powtarza, że rozwój społeczny, osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju i eliminacja ubóstwa muszą pozostać zasadniczymi elementami stosunków UE–Afryka;
3. ponawia swoje wezwania do prawdziwego partnerstwa międzykontynentalnego między Unią Europejską a Unią Afrykańską; podkreśla, że zbliżający się szczyt UE–UA zaplanowany na 2021 r. powinien stanowić podstawę strategicznego, korzystnego dla wszystkich i zorientowanego na wyniki partnerstwa, które odzwierciedli interesy obu stron i wzmocni więzi między tymi kontynentami;
4. wzywa do zbudowania prawdziwego partnerstwa równych sobie stron opartego na prawie międzynarodowym oraz międzynarodowych konwencjach, umowach i normach, a także nakłania do wyjścia poza relację darczyńca–beneficjent; podkreśla znaczenie współpracy z afrykańskimi partnerami, w tym afrykańskim społeczeństwem obywatelskim i diasporą afrykańską, oraz przejrzystego zdefiniowania zasad działania partnerstwa i zakresu odpowiedzialności każdej ze stron w oparciu o jasną ocenę wdrażania wcześniejszych wspólnych umów;
5. zauważa, że potencjał Afryki budzi coraz większe zainteresowanie wielu podmiotów na scenie światowej, oraz wyraża zaniepokojenie, że w wielu dziedzinach Afryka stała się nową areną rywalizacji światowych potęg; podkreśla, że UE jest jednym z pierwszych podmiotów pomagających kontynentowi afrykańskiemu, podczas gdy destrukcyjna polityka stosowana przez inne podmioty negatywnie wpływa na narody afrykańskie, co również niekorzystnie oddziałuje na UE; podkreśla, że sednem motywacji UE w jej stosunkach politycznych i gospodarczych z krajami trzecimi jest propagowanie praw podstawowych, wspieranie instytucji demokratycznych oraz utrzymywanie odpowiedzialności demokratycznej; wyraża przekonanie, że kraje trzecie, takie jak Chiny, dążą do osiągnięcia innych celów, które bywają dla nas niepokojące; podkreśla, że naszym celem jest wzmocnienie odporności i niezależności naszych afrykańskich partnerów; w związku z tym wyraża ubolewanie, że działania innych podmiotów, szczególnie Chin i Rosji, zakładają dążenie do realizacji ich interesów geopolitycznych i skupiają się na coraz większej jednostronności, oraz podkreśla, że podmioty te osiągną korzyści kosztem suwerenności krajów afrykańskich i europejskiego bezpieczeństwa; wzywa UE do koordynowania działań z każdym krajem rzeczywiście zainteresowanym dobrobytem i pozytywnym długofalowym rozwojem kontynentu afrykańskiego, w oparciu o pełne poszanowanie praw człowieka, wolności mediów i odpowiedzialności, przejrzyste i elastyczne sprawowanie rządów oraz walkę z korupcją, będące zasadniczymi elementami pozwalającymi na

Czwartek, 25 marzec 2021

zagwarantowanie stabilnego otoczenia politycznego, społecznego i gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu w Afryce; wzywa UE do opracowania strategicznej i długofalowej odpowiedzi na chińską koncepcję „Jeden pas i jeden szlak”, której to odpowiedzi powinny przyświecać nasze wspólne wartości, jak również priorytety i potrzeby wyrażane przez naszych afrykańskich sąsiadów; podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie muszą stać się źródłem stabilności i wiarygodności w regionie; uważa, że Unia Europejska musi odgrywać większą rolę geopolityczną w Afryce i nawiązać stosunki, które będą służyć dobru wszystkim;

6. jest zdania, że należy wzmocnić rolę państw Afryki Północnej w partnerstwie i promować współpracę trójstronną, by dać nowy impuls do współpracy Północ–Południe i Południe–Południe oraz zwiększyć spójność podejścia kontynentalnego;

7. apeluje o to, by partnerstwo to odzwierciedlało nowe priorytety krajów afrykańskich wynikające z pandemii COVID-19; popiera odpowiedź UE na kryzys zakładającą zastosowanie podejścia „Drużyna Europy” oraz postrzega to jako prawdziwy przejaw globalnej solidarności i wartości europejskich;

8. podkreśla, że niekorzystne skutki kryzysu związanego z COVID-19 muszą zmobilizować obydwa kontynenty do pracy na rzecz partnerstwa, które będzie w pełni uwzględniać skutki tego kryzysu i umożliwi zrównoważoną odbudowę sprzyjającą włączeniu społecznemu, ukierunkowaną na rozwój społeczny, w szczególności na edukację i silniejsze systemy opieki zdrowotnej, aby zapobiegać nowym pojawiającym się pandemiom, wykrywać je i reagować na nie oraz przyspieszyć reagowanie na trwające pandemie, a także umożliwi odbudowę ukierunkowaną na równość płci, zrównoważony rozwój, przyspieszenie procesu przemian, w szczególności transformacji ekologicznej i cyfrowej, oraz dobre rządy;

9. przypomina o zobowiązaniu społeczności międzynarodowej do osiągnięcia 17 celów zrównoważonego rozwoju, przy jednoczesnym przestrzeganiu zasad Agendy 2030; uważa, że partnerstwo Afryka–UE pozwoli określić w decydującym stopniu, czy zobowiązanie to zostało spełnione, i że powinno ono opierać się na podejściu strategicznym i przekrojowym, które obejmie wszystkie cele zrównoważonego rozwoju i uwzględni wzajemne powiązania między nimi;

10. uważa, że UA i UE razem reprezentują siłę polityczną 81 państw, i podkreśla znaczenie partnerstwa w systemie wielostronnym; wzywa obie strony do zacieśnienia współpracy na forach wielostronnych i apeluje o ścisłą, pluralistyczną i systematyczną koordynację przed każdym ważnym wydarzeniem związanym z globalnym ładem;

11. przypomina, że Unia Afrykańska i państwa afrykańskie odgrywają ważną rolę w organizacjach wielostronnych, w szczególności w Organizacji Narodów Zjednoczonych, gdzie państwa afrykańskie stanowią 28 % członków; podkreśla, że cel UE polegający na wzmocnieniu międzynarodowego porządku opartego na zasadach i systemie wielostronnego wiąże się ze wsparciem większej sprawiedliwości i równości w zakresie reprezentacji Afryki w globalnych organach zarządzających; w szczególności wzywa UE do wsparcia wniosku Afryki o rozszerzenie Rady Bezpieczeństwa ONZ w celu włączenia do niej stałego przedstawicielstwa z tego kontynentu;

12. podkreśla, że UE jest obecna zarówno na Oceanie Atlantyckim, jak i Indyjskim dzięki swoim regionom najbardziej oddalonym, które mają powiązania historyczne, gospodarcze i kulturowe z wieloma państwami afrykańskimi; wzywa do ściślejszego zintegrowania regionów najbardziej oddalonych z ich otoczeniem regionalnym oraz do zwiększonej współpracy z państwami afrykańskimi w zakresie wspólnych tematów, w szczególności kwestii środowiska i migracji;

13. podkreśla, że należy wyciągnąć wnioski ze wspólnej strategii Afryka–UE oraz zadbać o to, by nowa wspólna strategia była w pełni spójna z „filarem afrykańskim” przysłanego porozumienia zastępującego umowę z Kotonu i z innymi istniejącymi strategiami politycznymi UE oraz by stanowiła ich uzupełnienie, tak aby osiągnąć większą spójność unijnej polityki rozwoju; przypomina, że należy dopilnować, by partnerstwo międzykontynentalne było wdrażane zgodnie z kontekstem lokalnym, krajowym i regionalnym oraz ze szczególnymi potrzebami;

14. jest zdania, że całościowe partnerstwo międzykontynentalne powinno również umożliwiać dalszą regionalizację; przypomina o stałym wspieraniu przez UE integracji regionalnej (w kontekście, w którym pandemia COVID-19 uwypukliła słabość światowego łańcucha dostaw) oraz organizacji regionalnych w Afryce; popiera pogląd, że UE musi utrzymać elastyczne podejście do poszczególnych krajów i subregionów, w ramach którego dostosuje swoje zaangażowanie i wsparcie do konkretnych potrzeb i sytuacji każdego kraju w pięciu regionach Afryki; wzywa do aktualizacji różnych regionalnych strategii politycznych UE wobec subregionów afrykańskich; ubolewa nad tym, że choć minęło 25 lat od zainicjowania procesu barcelońskiego, stworzenie z państwami południowego sąsiedztwa wspólnej przestrzeni dobrobytu, stabilności i wolności nadal jest odległe;

Czwartek, 25 marzec 2021

15. podkreśla znaczenie UA dla integracji kontynentu afrykańskiego, zwłaszcza w odniesieniu do potrzeby pobudzenia handlu między krajami Afryki; podkreśla, że integracja ta powinna być jasno określona i opierać się na potrzebach społeczeństw afrykańskich; przypomina, że silne partnerstwo wymaga nie tylko silnej UE, ale również silnej Unii Afrykańskiej; wzywa UE, aby wspierała wysiłki integracyjne na szczeblu regionalnym i kontynentalnym, a także instytucjonalizację i wzmacnianie Unii Afrykańskiej przez zmniejszenie jej zależności od finansowania zewnętrznego i poprawę jej struktury zarządzania, a także przez wymianę najlepszych praktyk oraz pomoc techniczną i finansową; z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący programu panafrykańskiego w kontekście nowego Instrumentu Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR), który ma na celu sprostanie wyzwaniom stojącym przed całym kontynentem afrykańskim;

16. z ogromnym zadowoleniem przyjmuje sygnały przewodniczącej Komisji Ursuli von der Leyen wskazujące na to, że stosunki z Afryką staną się centralnym punktem jej mandatu; z zadowoleniem przyjmuje niedawne wizyty przywódców instytucji UE w Addis Abebie; zaleca wzmocnienie tych kontaktów i ich większą regularność na najwyższym szczeblu politycznym; jest zdania, że regularne wspólne wystąpienia przywódców Unii Afrykańskiej i Unii Europejskiej przyczyniłyby się do zwiększenia widoczności naszego partnerstwa i świadomości społecznej na jego temat w odpowiednich mediach krajowych oraz pokazałyby, jak wielkie znaczenie nadaje się mu w programach politycznych obu kontynentów; uważa, że takie wystąpienia powinny umożliwiać przekazywanie informacji zwrotnych z realizacji partnerstwa, włączania w proces zainteresowanych stron, postępów w osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju oraz debat na temat istotnych kwestii wspólnych dla obu kontynentów;

17. podkreśla potrzebę zaangażowania afrykańskiego i europejskiego społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacji pozarządowych, organów lokalnych, sektora prywatnego, diaspory, parlamentarzystów z obydwu regionów, młodzieży, mniejszości i wspólnot religijnych, w określanie i ocenę nowych i istniejących strategii, aby stworzyć partnerstwo skoncentrowane na ludziach, włączające i dostępne wszystkim;

18. podkreśla, że wysiłki UE zmierzające do zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego muszą być przejrzyste oraz oferować możliwości, zasoby i ramy finansowe niezbędne dla uczestnictwa przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego na wszystkich szczeblach, w tym podmiotów lokalnych i zwykłych obywateli; podkreśla, że aby stworzyć partnerstwo skoncentrowane na ludziach, kluczowe znaczenie ma nie tylko zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego, ale także zobowiązanie UE do zwalczania wszelkich form rasizmu, dyskryminacji rasowej, ksenofobii i pochodnych form nietolerancji – w UE i poza jej granicami;

19. wzywa wszystkie zainteresowane strony, w tym europejskie i afrykańskie społeczeństwo obywatelskie i społeczności, władze lokalne i parlamenty krajowe, do systematycznego, przejrzystego i opartego na dowodach monitorowania wdrażania strategii oraz do poszanowania zasad spójności polityki na rzecz rozwoju i spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju;

20. podkreśla znaczenie dyplomacji parlamentarnej i uważa, że zgromadzenia parlamentarne, takie jak Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE i Parlament Panafrykański, odgrywają zasadniczą rolę we wzmacnianiu dialogu politycznego między UE a Afryką; podkreśla rolę Parlamentu Europejskiego w monitorowaniu i nadzorowaniu skutecznego wdrażania partnerstwa; przypomina o licznych posiedzeniach parlamentarnych i misjach Parlamentu oraz wzywa do wzmocnienia wymiaru parlamentarnego stosunków UE-UA przez regularne wyjazdy, które umożliwią najważniejszym komisjom parlamentarnym organizowanie spotkań i wymianę poglądów z ich afrykańskimi odpowiednikami;

21. uważa, że diaspory odgrywają zasadniczą rolę w budowaniu mostów i promowaniu wzajemnego zrozumienia między dwoma kontynentami przez transfer wiedzy, inwestycje i przekazy pieniężne oraz że UE powinna umożliwić diasporze udział w kształtowaniu polityki przez wspieranie struktur, które zapewnią zaangażowanie grup z diaspory w sprawy społeczne i polityczne; wzywa Komisję do rozważenia najlepszego sposobu współpracy z diasporą w ramach kompleksowej strategii z Afryką, w tym przez wykorzystywanie synergii między wewnętrznymi i zewnętrznymi instrumentami finansowania podczas stawiania czoła wspólnym wyzwaniom;

22. przypomina, że przekazy pieniężne diaspory mają zasadnicze znaczenie dla lokalnej gospodarki; ostrzega, że zgodnie z przewidywaniami Banku Światowego przekazy pieniężne do Afryki zmniejszą się o około 20 % w 2020 r. z powodu kryzysu związanego z COVID-19, w szczególności w krajach najsłabiej rozwiniętych, w których stanowią one zasadnicze źródło dochodów ubogich gospodarstw domowych; wzywa zatem UE i państwa afrykańskie do działania na rzecz obniżenia kosztów przekazów pieniężnych do poziomu poniżej 3 % do 2030 r. zgodnie z celem zrównoważonego rozwoju nr 10.c;

Czwartek, 25 marzec 2021

23. zwraca uwagę, że powodzenie partnerstwa będzie zależeć od przydzielonego mu budżetu; wzywa do podjęcia ogromnych wysiłków na rzecz wsparcia Afryki w przyszłym ISWMR, zaznaczając jednocześnie, że UE pozostaje największym darczyńcą na rzecz Afryki; ubolewa nad faktem, że wiele państw członkowskich UE nie osiągnęło celu przekazania 0,7 % dochodu narodowego brutto na ODA, a niektóre wręcz zmniejszyły swój wkład w pomoc rozwojową;
24. podkreśla, że aby w stosunkach UE–Afryka odejść od dynamiki darczyńca–beneficjent oraz wzmocnić kraje afrykańskie w osiąganiu zrównoważonego rozwoju, w odnowionych ramach partnerstwa należy przewidzieć konkretne działania służące wspieraniu większej mobilizacji dochodów krajowych w krajach afrykańskich, takie jak wsparcie walki z korupcją i rozwój sprawiedliwych i skutecznych systemów podatkowych oraz zwalczanie unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania;
25. wzywa do przydzielenia większych środków w budżecie UE na współpracę na rzecz rozwoju, finansowanych z nowych zasobów własnych, w tym z podatku od transakcji finansowych;
26. przypomina, że zgodnie z zasadą odpowiedzialności kraju polityka i programy rozwoju mogą odnieść sukces tylko jeśli będą prowadzone przez kraje rozwijające się i dostosowane do sytuacji i potrzeb danego kraju; podkreśla potrzebę współpracy w tym względzie ze społeczeństwem obywatelskim i społecznościami lokalnymi, aby zagwarantować, że potrzeby ludzi zostaną zaspokojone, a problemy rozwiązane;
27. wzywa do rozwijania mechanizmu monitorowania, a także pełnej przejrzystości i rozliczalności finansowania ze środków UE;
28. nalega na to, by pomoc UE nie wydłużała konfliktów ani nie ułatwiała agresywnych zachowań reżimów autorytarnych, które są przyczyną wielu problemów społeczno-gospodarczych i konfliktów politycznych w Afryce; podkreśla, że dążenie do realizacji wspólnych interesów i współpracy musi być spójne z prawem międzynarodowym, podstawowymi wartościami UE oraz celami wspierania demokracji, dobrych rządów i praw człowieka;
29. wzywa instytucje UE i państwa członkowskie, aby w kontaktach z kontynentem afrykańskim działały w sposób bardziej spójny i jednolity oraz aby obowiązkowo koordynowały swoją politykę i koncentrowały się na tworzeniu ram dla możliwości gospodarczych i miejsc pracy;
30. uważa, że w partnerstwo należy zaangażować wszystkie 27 państw UE i 55 państw UA; wzywa do pełnego zaangażowania wszystkich państw członkowskich UE w celu zwiększenia widoczności i promowania wartości partnerstwa wśród Europejczyków i krajów partnerskich, co umożliwi lepsze informowanie o wspólnych działaniach i ambicjach;

Partnerzy na rzecz rozwoju społecznego i gospodarczego

31. wzywa do uznania rozwoju społecznego za najważniejszy element strategii, aby zagwarantować, że nikt nie zostanie w tyle, przy czym najwyższym priorytetem powinno być zwalczanie ubóstwa, nierówności i dyskryminacji oraz zagwarantowanie wszystkim demokracji, praworządności, dobrych rządów i praw człowieka, ze zwróceniem szczególnej uwagi na najbardziej zmarginalizowane i najsłabsze grupy społeczne; podkreśla, że priorytetowo należy również potraktować dostęp do podstawowych usług społecznych, takich jak żywność, woda i urządzenia sanitarne, do wysokiej jakości systemów opieki zdrowotnej i edukacji, ochrony socjalnej i ochrony środowiska;
32. uważa, że zasadnicze znaczenie ma zagwarantowanie godnych warunków pracy, wzmocnienie praw socjalnych, ulepszenie dialogu społecznego i pracowniczego, wyeliminowanie pracy dzieci i pracy przymusowej oraz poprawa warunków bezpieczeństwa i higieny w miejscu pracy;
33. zdecydowanie podkreśla ważną rolę funkcjonujących państwowych instytucji, organów i infrastruktury oraz uważa, że ich brak może stanowić istotną przeszkodę dla rozwoju, postępu i pokoju; podkreśla, że bezpieczeństwo, stabilność, a w konsekwencji dobrobyt i zrównoważony rozwój można osiągnąć w tych regionach wyłącznie dzięki zastosowaniu kompleksowej strategii; podkreśla znaczenie reform demokratycznych, dobrych rządów i budowania państwowości dla zrównoważonego rozwoju; podkreśla, że promowanie praworządności, walka z korupcją i wspieranie dostępu do wymiaru sprawiedliwości istotnie przyczyniłoby się do egzekwowania podstawowych praw obywateli w obydwu regionach;
34. podkreśla, że chociaż szereg krajów nadal boryka się z korupcją oraz brakiem dobrych rządów i swobód społecznych i politycznych, wiele z nich rozpoczęło proces transformacji ku reformom i demokracji; przypomina, że kraje w okresie transformacji są szczególnie podatne na zagrożenia i powinny móc liczyć na UE, kiedy zwrócą się do niej o wsparcie; apeluje zatem o udzielanie dobrze skoordynowanego wsparcia i pomocy tym krajom w budowie

Czwartek, 25 marzec 2021

odporniejszego państwa i społeczeństwa, aby podtrzymywać i wspierać aspiracje ich mieszkańców do pozytywnej zmiany; sugeruje, aby wiceprzewodniczący Komisji / wysoki przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa powołał specjalne grupy kontaktowe ad hoc, które usprawnią i ułatwią udzielanie ogólnounijnego wsparcia poszczególnym krajom w okresie transformacji; jest zdania, że należy zintensyfikować wysiłki, by promować pluralistyczne, wielopartyjne systemy polityczne, jak również rozliczalne i demokratyczne sprawowanie rządów w Afryce, szczególnie w państwach niestabilnych, przez ułatwianie pracy grup roboczych złożonych z obywateli i przedstawicieli strony rządowej oraz nadzoru parlamentarnego – w tym z wykorzystaniem platform technologicznych – by gromadzić opinie obywateli na temat kwestii politycznych i promować najlepsze praktyki dzięki partnerskiej wymianie, tak aby poprawić rozliczalność rządu i jego zdolności reagowania, tak ważne dla zagwarantowania zrównoważonego rozwoju, stawiania czoła globalnym wyzwaniom i ograniczania ryzyka pogłębiania niestabilności;

35. podkreśla znaczenie wspierania wolnych, uczciwych i opartych na rywalizacji wyborów oraz wiarygodnych procesów wyborczych; popiera koordynację pomiędzy UE i UA w odniesieniu do misji obserwacji wyborów i pomoc na rzecz zwiększenia zdolności UA do prowadzenia długoterminowej obserwacji wyborów, tak aby były one zgodne ze standardami międzynarodowymi, a także dwustronną współpracę z poszczególnymi krajami i tamtejszym społeczeństwem obywatelskim w celu dopilnowania, by wybory w Afryce były pluralistyczne, przejrzyste i wiarygodne; wskazuje w związku z tym na liczne misje obserwacji wyborów przeprowadzone przez UE przy stanowczym poparciu ze strony Parlamentu Europejskiego; zachęca UE, europejskie organizacje pozarządowe, partie polityczne i społeczeństwo obywatelskie do ścisłej współpracy z ich afrykańskimi odpowiednikami, w tym z urzędnikami publicznymi, w celu nawiązania merytorycznego dialogu politycznego przez opracowywanie strategii politycznych dotyczących poszczególnych kwestii, promowania zdecydowanych praktyk w zakresie demokratycznego sprawowania rządów, zwiększania reprezentacji i włączania zmarginalizowanych grup społecznych oraz promowania konstruktywnego udziału społeczeństwa obywatelskiego i obywateli w życiu publicznym na wszystkich szczeblach.

36. docenia wysiłki na rzecz wzmocnienia wypracowanych w Afryce mechanizmów i przepisów dotyczących ochrony praw człowieka, takich jak Afrykańska karta praw człowieka i ludów i protokoły do niej, Afrykańska karta na rzecz demokracji, wyborów i dobrych rządów, Afrykańska Komisja Praw Człowieka i Ludów oraz Afrykański Trybunał Praw Człowieka i Ludów; docenia fakt, że takie mechanizmy i przepisy nadal pomagają afrykańskim partnerom w dostosowywaniu ich własnych instrumentów i mechanizmów w zakresie praw człowieka do uznanych międzynarodowo zasad, przepisów i norm;

37. przypomina o znaczeniu Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) w zwalczaniu bezkarności oraz w obronie wartości takich jak pokój, bezpieczeństwo, równość, uczciwość, sprawiedliwość i rekompensata; apeluje do państw członkowskich UE i państw afrykańskich o dalsze popieranie statutu rzymskiego i MTK; wzywa państwa afrykańskie, które jeszcze nie podpisały i nie ratyfikowały statutu rzymskiego, by to uczyniły;

38. podkreśla, że należy nadać priorytet nadrzędnemu interesowi dziecka oraz promować prawo wszystkich dzieci do spokojnego dzieciństwa i dobrostanu; apeluje o pilne zajęcie się kwestią trudnej sytuacji i marginalizacji dzieci, którym zbyt często odmawia się praw podstawowych, takich jak dostęp do edukacji i podstawowej opieki zdrowotnej oraz, bardziej ogólnie, prawa do dzieciństwa, zwłaszcza w Afryce Subsaharyjskiej i na różnych innych obszarach dotkniętych konfliktami lub skrajnym ubóstwem; apeluje zatem o pełne wdrożenie Konwencji o prawach dziecka;

39. podkreśla, że w ciągu ostatnich 30 lat liczba ludności Afryki podwoiła się i że oczekuje się, że ten silny wzrost demograficzny utrzyma się w nadchodzących dziesięcioleciach; w związku z tym podkreśla znaczenie opracowania wspólnej strategii UA–UE, dzięki której dzieci i młodzież staną się kluczowym elementem partnerstwa i która uwzględni konkluzje ze szczytu młodzieży z 2017 r.;

40. podkreśla, że najlepszym sposobem wzmocnienia pozycji młodzieży jest tworzenie i propagowanie możliwości jej rozwoju, w szczególności przez oferowanie możliwości zatrudnienia i przedsiębiorczości, a także uczestnictwa w procesach demokratycznych i procesie decyzyjnym; uważa, że strategia ta powinna zwiększyć oferowane młodym ludziom możliwości wymiany i wolontariatu przez skoncentrowanie się w kontaktach i proponowanych projektach na 17 celach zrównoważonego rozwoju;

41. wzywa instytucje Unii Europejskiej i Unii Afrykańskiej do umożliwienia odbywania staży młodym Europejczykom w Unii Afrykańskiej i młodym Afrykańczykom w Unii Europejskiej, aby przeszkolić ich w dziedzinie odpowiednich procesów integracji;

Czwartek, 25 marzec 2021

42. wzywa UE do promowania powszechnego dostępu wszystkich osób młodych w całej ich różnorodności, w tym nastoletnich dziewcząt i dziewcząt z niepełnosprawnościami, do przyjaznych dla młodzieży, sprawiedliwych, dostępnych, przystępnych cenowo i opartych na potrzebach świadczeń zdrowotnych, w tym w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz HIV, także w sytuacjach konfliktowych i w kontekście pomocy humanitarnej;
43. zwraca uwagę, że brak wiarygodnych rejestrów ewidencji ludności w niektórych państwach afrykańskich pozbawia wielu obywateli prawnie potwierdzonej tożsamości, a w konsekwencji przysługujących im praw obywatelskich, dostępu do demokratycznego wyrażania opinii i prawa do głosowania; podkreśla, że prowadzi to do braku wiarygodnych i adekwatnych statystyk demograficznych;
44. podkreśla znaczenie inwestycji w konkretne inicjatywy UE ukierunkowane na wzmacnianie afrykańskich krajowych systemów ewidencji ludności, zapewniania, by usługi te były dostępne i poufne, a także wspierania afrykańskich rządów w inwestowaniu w bezpieczne i innowacyjne rozwiązania technologiczne, które ułatwią rejestrację urodzeń zgodnie z celem zrównoważonego rozwoju nr 16.9;
45. uważa, że równość płci i wzmocnienie pozycji kobiet i dziewcząt powinno być traktowane priorytetowo i uwzględniane we wszystkich aspektach partnerstwa; w związku z tym wzywa swoich partnerów do aktywnego promowania roli kobiet i ich wkładu w gospodarkę i społeczeństwo, a także do uznania ich praw obywatelskich i ustawowych, w tym prawa do posiadania własności i prawa do udziału w życiu gospodarczym i politycznym; z zadowoleniem przyjmuje zwiększoną reprezentację kobiet w niektórych krajach afrykańskich; zauważa jednak, że kobiety są nadal słabo reprezentowane w różnych krajach na kontynencie afrykańskim; podkreśla, że poszanowanie i pełna realizacja praw człowieka w odniesieniu do kobiet stanowią podstawę demokratycznego społeczeństwa; uznaje zatem, że te prawa podstawowe i cele należy realizować, by stworzyć prawdziwie demokratyczne społeczeństwo;
46. apeluje o zintensyfikowanie wysiłków w ramach trzeciego unijnego planu działania w sprawie równości płci, w szczególności aby położyć kres przemocy ze względu na płeć, okaleczaniu narządów płciowych kobiet i przymusowym małżeństwom; wzywa Komisję, aby zagwarantowała synergię między partnerstwem UE–Afryka a trzecim unijnym planem działania w sprawie równości płci z myślą o osiągnięciu równości płci; apeluje, aby w partnerstwie UE–Afryka położyć nacisk na udział kobiet w procesie decyzyjnym; wzywa do opracowania wspólnego planu działania dotyczącego celów, które należy osiągnąć w dziedzinie praw kobiet;
47. podkreśla, że wszechstronna edukacja seksualna ma w szczególności kluczowe znaczenie dla poprawy równości płci, przekształcania szkodliwych norm dotyczących płci oraz zapobiegania przemocy seksualnej, przemocy ze względu na płeć i przemocy domowej, a także nieplanowanym ciążom i zakażeniom HIV;
48. podkreśla, że dostęp do praw i zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego oraz ich poszanowanie są kluczowym elementem partnerstwa UE–Afryka; zauważa, że potrzebne są pilne działania w związku z tym, iż skutki kryzysu związanego z COVID-19 dodatkowo ograniczyły dostęp do usług i edukacji w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz pogłębiły problem dyskryminacji i przemocy wobec kobiet i dziewcząt; wzywa Komisję, aby w nowym partnerstwie UE–Afryka nadała priorytet prawom i zdrowiu reprodukcyjnemu i seksualnemu oraz zobowiązała się do promowania, ochrony i egzekwowania prawa każdej osoby do pełnej kontroli nad kwestiami związanymi z jej seksualnością oraz prawami i zdrowiem reprodukcyjnym i seksualnym, a także jej prawa do swobodnego i odpowiedzialnego decydowania o nich, bez dyskryminacji, przymusu i przemocy;
49. zauważa, że osoby z niepełnosprawnościami nadal padają ofiarą wielu form dyskryminacji; wzywa do włączenia praw osób z niepełnosprawnościami w Afryce do głównego nurtu strategii i wszystkich uruchamianych instrumentów finansowych oraz apeluje o aktywny udział tych osób w życiu społecznym i systematyczne angażowanie ich w przygotowywanie i wdrażanie strategii mających na celu promowanie ich włączenia, zwłaszcza w dziedzinie edukacji, przedsiębiorczości i transformacji cyfrowej; jest zdania, że można to osiągnąć jedynie dzięki istotnemu zaangażowaniu organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacji osób z niepełnosprawnościami;
50. wyraża zaniepokojenie z powodu ciągłych aktów przemocy i dyskryminacji w stosunku do osób LGBTI, zwłaszcza w dziedzinie dostępu do opieki zdrowotnej, i apeluje, by na obu kontynentach zintensyfikować wysiłki zmierzające do ochrony ich praw;
51. przypomina o zasadniczej roli społeczeństwa obywatelskiego, w tym lokalnych organizacji pozarządowych, oraz wolności wypowiedzi dla zapewnienia prawidłowego funkcjonowania demokracji; przypomina, że należy dostrzec i promować wielorakie role i wkład organizacji społeczeństwa obywatelskiego; apeluje, by na obu kontynentach zagwarantować ramy umożliwiające uczestnictwo organizacji społeczeństwa obywatelskiego w procesach opracowywania i oceny polityki na różnych szczeblach decyzyjnych;

Czwartek, 25 marzec 2021

52. podkreśla ważną rolę wolnego i prężnego sektora mediów i prasy oraz przypomina, że ma on kluczowe znaczenie dla dostarczania rzetelnych informacji opinii publicznej, która może określać własne priorytety, a także dla zwiększania odporności na fałszywe informacje; zachęca Afrykę do dalszego podejmowania wysiłków w dziedzinie wolności mediów i wsparcia dla dziennikarzy oraz podkreśla ważną rolę wolnej prasy w walce z korupcją oraz w nadzorowaniu i rozliczaniu władz publicznych;

53. przypomina, że zdrowie jest niezbędnym warunkiem rozwoju społecznego i że prawo do zdrowia jest prawem podstawowym; podkreśla, że należy w pełni uwzględnić wielowymiarowy charakter zdrowia; podkreśla, jak ważne jest bezpieczne środowisko dla ochrony zdrowia ludzi, i że podejście „Jedno zdrowie” należy włączyć w główny nurt przyszłego partnerstwa;

54. podkreśla potrzebę zbudowania prawdziwego partnerstwa w dziedzinie ochrony zdrowia, którego celem będzie wzmocnienie systemów opieki zdrowotnej przez zwiększenie roli społeczności; podkreśla, że budowanie potencjału państw musi być podstawą wspierania powszechnego dostępu do odpowiedniej, dostępnej i przystępnej cenowo opieki zdrowotnej przez wzmocnianie publicznego świadczenia usług zdrowotnych;

55. ponadto podkreśla, że partnerstwo to powinno skoncentrować się na globalnych badaniach i rozwoju w dziedzinie zdrowia oraz zacieśnieniu współpracy między UE i Afryką w zakresie badań i innowacji w dziedzinie zdrowia, a tym samym wspólnie zwiększać lokalną zdolność produkcyjną Afryki i Europy w odniesieniu do produktów zdrowotnych, wyposażenia i leków; w tym celu wzywa UE do wspierania krajów afrykańskich, zwłaszcza krajów najsłabiej rozwiniętych, w skutecznym wdrażaniu elastycznych rozwiązań na potrzeby ochrony zdrowia publicznego przewidzianych w Porozumieniu w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS), takich jak obowiązkowe licencje i import równoległy; zachęca do tworzenia sieci między afrykańskimi i europejskimi społecznościami naukowymi oraz do wymiany wiedzy i doświadczeń, a także podkreśla, że należy rozwiązać problem leków sfalszowanych;

56. podkreśla, że dostęp do usług w zakresie wody, urządzeń sanitarnych i higieny stanowi podstawowy warunek wstępny wszelkich działań mających na celu poprawę zdrowia publicznego i walkę z przenoszeniem chorób oraz że powinien on być kluczowym elementem współpracy między UE a Afryką; nalega na zwiększenie wysiłków w obszarze gospodarki wodnej, budowania infrastruktury oraz promowania higieny i edukacji; apeluje o ukierunkowane usprawnienia w dostępie do tych usług, w szczególności w przypadku najsłabszych i dyskryminowanych grup ludności;

57. podkreśla korzyści dla zdrowia wynikające z utrzymania rutynowych szczepień dzieci oraz wzywa do dalszego wzmocnienia programów związanych ze szczepieniami; podkreśla, że kryzys związany z COVID-19 przypominał o konieczności zapewnienia dostępu do szczepionek i leczenia, i wzywa oba kontynenty do ścisłej współpracy w celu dopilnowania, by wszyscy mogli z nich korzystać;

58. wyraża zaniepokojenie faktem, że pojawia się coraz więcej wzajemnie powiązanych kryzysów – w dziedzinie zdrowia, żywności, środowiska czy bezpieczeństwa – i że oczekuje się, że będą się one pogłębiać w związku ze zmianą klimatu i utratą różnorodności biologicznej, dlatego zwraca uwagę na potrzebę kompleksowego wzmocnienia odporności ludzi i ekosystemów, a także międzysektorowych zdolności w zakresie zapobiegania kryzysom, gotowości na nie, nadzoru kryzysowego, zarządzania sytuacjami kryzysowymi i reagowania na nie, w przyszłej strategii i połączonej strategii na rzecz przyszłych reakcji na globalne pandemie; apeluje o głębszą refleksję na temat modeli ochrony socjalnej, dochodu podstawowego i formalizacji gospodarki nieformalnej oraz zwraca uwagę na potrzebę wspierania godnej pracy i dialogu społecznego; zachęca do wspierania dostępu do edukacji, szkolenia i zatrudnienia w sytuacjach niestabilności, kryzysu i przedłużających się kryzysów, gdyż są to kluczowe czynniki wspierające stabilność i zapewniające źródła utrzymania;

59. zaznacza, że włączająca i dostępna edukacja wysokiej jakości jest prawem podstawowym i warunkiem wstępnym zwłaszcza ochrony dzieci oraz wzmocnienia pozycji dziewcząt, w tym w sytuacjach nadzwyczajnych;

60. przypomina, że Afrykę zamieszkuje jedna z największych młodych populacji na świecie, co stanowi ogromne wyzwanie pod względem kształcenia, ale jednocześnie jest korzystne dla przyszłego rozwoju kontynentu; przypomina o znaczeniu edukacji w kształtowaniu roli obywateli w społeczeństwie oraz w pobudzaniu zrównoważonego wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy; podkreśla, że analfabetyzm i brak wysokiej jakości edukacji i wyszkolonych specjalistów stoją na przeszkodzie zrównoważonemu rozwojowi; podkreśla, że kształcenie dla wszystkich jest kwestią o charakterze horyzontalnym i całościowym, która wpływa na każdy wymiar celów zrównoważonego rozwoju; zwraca uwagę na cel zrównoważonego rozwoju nr 4.1, który dotyczy zapewnienia wszystkim 12-letniego cyklu bezpłatnej edukacji na szczeblu podstawowym i średnim;

Czwartek, 25 marzec 2021

61. uważa, że edukacja powinna być priorytetem pomocy rozwojowej, zwłaszcza w krajach najsłabiej rozwiniętych, oraz kluczowym filarem partnerstwa Afryka–UE; domaga się, by nowe partnerstwo nadawało priorytet kształceniu nauczycieli i wzmocnieniu struktur edukacyjnych, w szczególności w krajach niestabilnych i dotkniętych konfliktami; wzywa do walki z wczesnym kończeniem nauki, w szczególności na obszarach wiejskich, przez zapewnienie odpowiednich stołówek szkolnych i usług w zakresie higieny; zachęca do promowania szkolenia zawodowego; wzywa państwa do znacznych inwestycji w infrastrukturę i transformację cyfrową, aby umożliwić objęcie systemem szkolnym jak największej liczby dzieci z obszarów wiejskich i miejskich;

62. podkreśla, że należy rozwiązać problem przeszkód napotykanym przez dziewczęta w dostępie do wysokiej jakości, bezpiecznej i włączającej edukacji i szkoleń na wszystkich poziomach i we wszystkich okolicznościach, w tym w sytuacjach konfliktowych i w kontekście pomocy humanitarnej; podkreśla, że edukacja „włączająca” oznacza pełne poszanowanie prawa wszystkich dzieci do równego dostępu do edukacji, niezależnie od płci, statusu społeczno-gospodarczego, środowiska kulturowego czy religii, ze szczególnym naciskiem na zmarginalizowane społeczności i dzieci z niepełnosprawnościami;

63. podkreśla potrzebę mocniejszego powiązania kształcenia, rozwoju umiejętności i zatrudnienia, aby umożliwić pełne uczestnictwo młodzieży w rynku pracy, zwłaszcza przez włączanie do głównego nurtu programów nauczania umiejętności cyfrowych i ekologicznych; podkreśla, że kształcenie i szkolenie techniczne i zawodowe o wysokiej jakości odgrywa kluczową rolę w zatrudnieniu młodzieży i należy je promować; wzywa do wspierania dialogu z sektorem prywatnym, aby zachęcić do dostosowywania szkoleń do potrzeb rynku pracy;

64. wzywa do tworzenia sieci między afrykańskimi i europejskimi uniwersytetami oraz do przyspieszenia wymiany wiedzy; domaga się większej mobilności Północ–Południe i Południe–Północ w zakresie szkolenia zawodowego, stypendiów i programów wymiany akademickiej w przypadku młodych ludzi w Afryce i UE, np. za pośrednictwem programów Erasmus i Erasmus dla młodych przedsiębiorców, z myślą o wspieraniu nowych przedsiębiorców w nabywaniu odpowiednich umiejętności do zarządzania przedsiębiorstwem;

65. wyraża ubolewanie, że w komunikacie Komisji pominięto wymiar zagranicznej polityki kulturalnej i obiecujący potencjał pogłębionej europejsko-afrykańskiej współpracy kulturalnej; przypomina znaczenie dialogu kulturowego między Europą i Afryką i uważa, że stosunki kulturalne i dialog międzykulturowy mogą przyczynić się do budowania zaufania i promowania wspólnego poczucia przynależności w ramach partnerstwa; domaga się skoordynowanych działań przedstawicielstw dyplomatycznych i konsularnych państw członkowskich, delegatur UE oraz europejskich i lokalnych zainteresowanych stron, a także Europejskiego Stowarzyszenia Narodowych Instytutów Kultury, we wdrażaniu wspólnych projektów i działań w państwach trzecich w oparciu o zasady stosunków kulturalnych, które skupiają się na budowaniu wzajemnego zaufania i zrozumienia przez dialog międzyludzki między Europą i Afryką;

66. przypomina, że współpraca kulturalna wewnątrz UE oraz z krajami partnerskimi promuje globalny porządek w oparciu o utrzymywanie pokoju oraz zwalczanie ekstremizmu i radykalizacji przez dialog międzykulturowy i międzyreligijny na temat demokracji, praworządności, wolności wypowiedzi, praw człowieka i podstawowych wartości;

67. podkreśla znaczenie promowania afrykańskiego dziedzictwa, tożsamości kulturowej, historii i sztuki; wzywa do zwrotu dóbr kultury krajom afrykańskim i ustanowienia warunków umożliwiających trwałą restytucję afrykańskiego dziedzictwa; wzywa UE i Afrykę do ustanowienia „kultury pamięci”, która umożliwi obydwu kontynentom zidentyfikowanie pozostałości po kolonializmie w obecnych stosunkach i wynegocjowanie odpowiednich środków, aby im przeciwdziałać;

68. przypomina o dużej różnorodności językowej na kontynencie afrykańskim; wzywa UE i państwa członkowskie do jej zachowania w ramach przyszłych stosunków; przypomina o konieczności ścisłej współpracy z UNESCO, aby zapewnić zachowanie różnorodności kulturowej i językowej oraz znaleźć wspólną płaszczyznę współpracy;

Partnerzy na rzecz zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu

69. podkreśla, że Unia Europejska ma istotne powiązania gospodarcze z państwami afrykańskimi i że powiązania te powinny być w przyszłości dalej wzmocniane w celu zapewnienia produktywnej transformacji regionu i budowania odporności; zauważa, że Chiny zwiększyły swoją obecność w Afryce, podczas gdy państwa członkowskie UE wykazały tylko bardzo wybiórcze zainteresowanie handlem z państwami afrykańskimi i inwestycjami w nich, co sprawia, że wolumen handlu między UE a większością państw afrykańskich pozostaje stosunkowo niewielki; podkreśla, że UE

Czwartek, 25 marzec 2021

potrzebuje całkowicie nowych fundamentów dla swojego partnerstwa gospodarczego z Afryką, co oznacza, że musi stworzyć nowe realia, w których UE i Afryka rozwiną zrównoważone partnerstwo przynoszące obopólne korzyści, przekształcając stosunki gospodarcze, komercyjne i handlowe w kierunku solidarności i współpracy, a także zapewniając sprawiedliwy i etyczny handel; podkreśla, że warunkiem wstępnym tego partnerstwa jest dalszy i znaczący zrównoważony rozwój we wszystkich państwach afrykańskich; podkreśla w związku z tym potrzebę zapewnienia inwestycji i ukierunkowanego wsparcia oraz poszanowania spójności polityki na rzecz rozwoju;

70. podkreśla swoje przekonanie, że Afryka – kontynent bogaty w zasoby naturalne, o dynamicznych i rozwijających się gospodarkach charakteryzujących się wysokim wzrostem, z rosnącą klasą średnią oraz młodą i kreatywną ludnością – jest kontynentem możliwości, który wielokrotnie udowodnił, że postęp gospodarczy i rozwój są możliwe;

71. podkreśla znaczenie uwzględniania wszystkich przyczyn strukturalnych i czynników zewnętrznych wpływających na brak bezpieczeństwa i ubóstwo w Afryce przez zajęcie się podstawowymi przyczynami konfliktów, głodu, zmiany klimatu, nierówności, braku podstawowych usług i nieodpowiedniego modelu rolnictwa, promowanie politycznych i inkluzywnych rozwiązań konfliktów oraz wdrażanie kompleksowego podejścia skupiającego się na ograniczaniu cierpienia najsłabszych grup społecznych;

72. zwraca uwagę na znaczenie rozwijania produkcji krajowej i zdolności wytwórczych, co przyczyniłoby się do zmniejszenia zależności od przywozu z zagranicy; podkreśla, że Afryka potrzebuje transformacji przemysłowej i transformacji pod względem infrastruktury, co będzie możliwe jedynie w drodze dużych, zrównoważonych inwestycji, w których publiczno-prywatne metody działania będą stanowić wykonalną opcję wspierania rozwoju; zauważa, że Europejski Fundusz na rzecz Zrównoważonego Rozwoju (EFZR) powinien finansować inwestycje przyczyniające się do zrównoważonego rozwoju gospodarczego i społecznego sprzyjającego włączeniu społecznemu w oparciu o dostępność i projektowanie dla wszystkich, przy jednoczesnym dostrzeżeniu braków w krajach najsłabiej rozwiniętych (LDC);

73. podkreśla, że inwestycje sektora prywatnego powinny służyć lokalnemu rynkowi i ludności oraz być ukierunkowane na osoby o niewielkim dostępie do finansowania, aby zagwarantować system finansowania sprzyjający włączeniu społecznemu grup zmarginalizowanych, na przykład przez inwestycje bezpośrednie w lokalne mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP), a także modele biznesowe gospodarki społecznej, takie jak przedsiębiorstwa rodzinne;

74. domaga się silnych mechanizmów monitorowania i oceny w celu zapewnienia zgodności z tymi celami; podkreśla, że wzmocnienie społeczeństwa obywatelskiego, a tym samym włączenie partnera społecznego do struktur inwestycyjnych, jest istotnym aspektem strategii politycznych UE odnoszących się do państw afrykańskich oraz prowadzonych wraz z nimi;

75. przypomina ustalenia zawarte w niedawnym sprawozdaniu z oceny EFZR, w którym stwierdzono, że nie ma dowodów na potencjał w zakresie rozwoju, dodatkowość mechanizmów mieszania finansowania ani odpowiedzialność krajową za nie;

76. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie G20 dla Afryki – inicjatywę rozpoczętą w 2017 r. w celu promowania prywatnych inwestycji w Afryce, w tym w infrastrukturę – oraz postrzega tę inicjatywę jako dobrą platformę do dalszej realizacji kompleksowych i skoordynowanych programów reform uwzględniających specyfikę danego kraju; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że do inicjatywy tej dołączyło jak dotąd 12 krajów afrykańskich;

77. podkreśla, że we współpracy handlowej i gospodarczej między UE a Afryką należy priorytetowo traktować integrację regionalną na kontynencie afrykańskim; wzywa Unię do zwiększenia wsparcia dla afrykańskich strategii integracyjnych i zagwarantowania spójności jego wdrażania na szczeblu kontynentalnym, regionalnym i krajowym;

78. wzywa Komisję do wspierania Afryki w jej dążeniu do kontynentalnej strefy wolnego handlu; z zadowoleniem przyjmuje uruchomienie Afrykańskiej Kontynentalnej Strefy Wolnego Handlu (AfCFTA) oraz podkreśla jej olbrzymi potencjał jako instrumentu wsparcia handlu między krajami Afryki i integracji regionalnej oraz poprawy dostępu Afryki do globalnych rynków; podkreśla, że AfCFTA powinna umożliwiać integrację korzystną dla wszystkich mieszkańców Afryki, również grup najbardziej zmarginalizowanych; przypomina, że między krajami afrykańskimi istnieją różnice w dziedzinie rozwoju, które należy wziąć pod uwagę, aby nie zwiększać nierówności; jest zdania, że wsparcie UE na rzecz AfCFTA powinno być ukierunkowane na opracowanie ram regulacyjnych, aby zapobiegać równaniu w dół norm społecznych i środowiskowych; uważa, że AfCFTA i trwające wysiłki na rzecz integracji regionalnej stanowią dobrą okazję do przywrócenia równowagi w międzynarodowym systemie inwestycyjnym, tak aby stał się on odpowiedzialny i sprawiedliwy oraz prowadził do zrównoważonego rozwoju;

Czwartek, 25 marzec 2021

79. uważa, że w Afryce należy stworzyć i zróżnicować intrakontynentalne łańcuchy wartości, aby same państwa afrykańskie mogły generować większą wartość dodaną; podkreśla konieczność wdrażania pomocy technicznej w dziedzinie współpracy transgranicznej i innych kwestii technicznych na potrzeby rozwoju regionalnego łańcucha wartości; odnotowuje, że wciąż istnieją znaczne przeszkody w takim handlu ze względu na cła i inne bariery, a także słabą infrastrukturę i wysokie koszty transakcji; zwraca zatem uwagę na konieczność poczynienia znacznych inwestycji w infrastrukturę transportową w celu ułatwienia handlu między krajami Afryki;

80. podkreśla, że UE i Unia Afrykańska mają wspólny cel w postaci stabilnego, opartego na zasadach wielostronnego systemu handlowego, którego filarem jest Światowa Organizacja Handlu (WTO);

81. przypomina, że do najważniejszych wyzwań stojących przed krajami rozwijającymi się należy przejście na kolejne ogniwa globalnego łańcucha wartości za pomocą dywersyfikacji gospodarczej; wzywa UE do powstrzymania się od przyjmowania polityki handlowej, która zasadniczo zakazuje krajom afrykańskim nakładania należności celnych wywozowych na surowce, o ile jest to zgodne z zasadami WTO;

82. przypomina, że swobodny i uczciwy handel z kontynentem afrykańskim ma kluczowe znaczenie dla wspierania zrównoważonego rozwoju i ograniczania ubóstwa; zwraca się do Komisji o włączenie społeczeństwa obywatelskiego na wszystkich szczeblach dialogu politycznego, w szczególności podczas przygotowywania, monitorowania i oceny umów handlowych; podkreśla, że umowy o partnerstwie gospodarczym (UPG) i ogólny system preferencji taryfowych (GSP) są ważnymi instrumentami w stosunkach handlowych UE–Afryka; wzywa jednak Komisję do wzięcia pod uwagę rozbieżnych opinii na temat UPG oraz znalezienia konkretnych rozwiązań, aby odpowiedzieć na obawy krajów afrykańskich, w szczególności dotyczące ich priorytetu, jakim jest budowanie regionalnych łańcuchów wartości i zwiększanie dynamiki handlu wewnątrzafrykańskiego; ponawia swój wniosek o przeprowadzenie dogłębnej analizy skutków umów o partnerstwie gospodarczym;

83. apeluje o systematyczne włączanie do wszystkich obecnie negocjowanych i przyszłych UPG wiążących i możliwych do wyegzekwowania mechanizmów na potrzeby wdrażania rozdziałów dotyczących handlu i zrównoważonego rozwoju odnoszących się do kwestii praw człowieka, praw pracowniczych i norm środowiskowych, a jednocześnie podkreśla, że umowy muszą być spójne z polityką rozwojową i celami zrównoważonego rozwoju, zwłaszcza w odniesieniu do ich wpływu na wylesianie, zmianę klimatu i utratę różnorodności biologicznej;

84. odnotowuje, że kraje afrykańskie, choć stanowią ponad 50 % beneficjentów systemu GSP, odpowiadają jedynie za mniej niż 5 % przywozu UE w ramach systemu GSP; zwraca się do Komisji, aby udzielała wsparcia podmiotom gospodarczym w krajach korzystających między innymi w przestrzeganiu reguł pochodzenia i pokonywaniu barier technicznych; ubolewa nad faktem, że system GSP nie przyczynił się dotychczas do dywersyfikacji gospodarczej afrykańskich krajów korzystających; ponawia swój apel do Komisji, by rozważyła rozszerzenie wykazu produktów objętych rozporządzeniem GSP⁽⁹⁾;

85. apeluje do Komisji, ze względu na udokumentowane rosnące ryzyko rozprzestrzeniania się patogenów odzwierzęcych w Afryce, by promowała w krajach afrykańskich surowsze normy dotyczące środków sanitarnych i fitosanitarnych oraz dobrostanu zwierząt w drodze współpracy regulacyjnej i dialogu regulacyjnego;

86. wskazuje, że inwestycje prywatne i partnerstwa publiczno-prywatne mają zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju i dla rozwoju lokalnego sektora prywatnego i muszą być zgodne z prawami człowieka, normami godnej pracy i normami środowiskowymi, a także międzynarodowymi celami klimatycznymi i zieloną transformacją oraz że w pierwszej kolejności powinny zaspokoić potrzeby finansowe bardzo małych przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje, że Komisja stara się uczynić z „Sojuszu Afryka–Europa” centralny filar stosunków gospodarczych między tymi dwoma kontynentami;

87. zauważa, że MŚP i przedsiębiorstwa rodzinne odgrywają ważną rolę w rozwoju lokalnej gospodarki; wskazuje, że MŚP są kluczowym czynnikiem stymulującym tworzenie miejsc pracy i stanowią 95 % przedsiębiorstw w Afryce; uważa, że w strategii należy nadawać priorytet przedsiębiorczości i dostępowi do finansowania, a jednocześnie tworzyć niezawodne otoczenie biznesowe; uważa poza tym, że wsparcie dla lokalnego sektora prywatnego będzie miało zasadnicze znaczenie w ramach odbudowy po kryzysie związanym z COVID-19; zwraca uwagę na możliwości, jakie stwarza unijna Agencja Wykonawcza ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (EASME) dla promowania współpracy między przedsiębiorstwami i zakładania spółek joint venture z przedsiębiorstwami afrykańskimi, co ponadto nie tylko zwiększyłoby widoczność możliwości biznesowych, lecz także sprzyjałoby bardzo potrzebnemu dostępowi do finansowania i do technologii dzięki transferowi wiedzy fachowej;

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 z dnia 25 października 2012 r. wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008 (Dz.U. L 303 z 31.10.2012, s. 1).

Czwartek, 25 marzec 2021

88. podkreśla, że partnerstwo Afryka–UE w zakresie sektora prywatnego powinno obejmować solidne przepisy dotyczące odpowiedzialnego finansowania; przypomina, że nadal należy poczynić znaczne postępy, aby unikać nadużyć ze strony przedsiębiorstw, w związku z czym podkreśla, że zapewnianie poszanowania zasad społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, praw człowieka i środowiskowej należytej staranności powinno być wyraźnie określone jako jeden z głównych priorytetów partnerstwa UE–Afryka;

89. podkreśla, że przedsiębiorstwa europejskie ponoszą odpowiedzialność za swoje łańcuchy dostaw; apeluje do Komisji, by przygotowała ambitny wniosek ustawodawczy w sprawie nałożenia na przedsiębiorstwa z UE obowiązku należytej staranności w zakresie praw człowieka, praw socjalnych i ochrony środowiska; wzywa Komisję, aby przy opracowywaniu wszelkich takich wniosków dopilnowała, by miały one zastosowanie do całego łańcucha dostaw i były zgodne z wytycznymi OECD w sprawie odpowiedzialności społecznej i praw człowieka w handlu oraz z zasadami WTO oraz by po wnikliwej ocenie wnioski te uznano za funkcjonalne i mające zastosowanie do wszystkich podmiotów na rynku, w tym MŚP, a także by zawierały one przepisy ułatwiające stronom poszkodowanym dostęp do wymiaru sprawiedliwości;

90. podkreśla, że lewarowane inwestycje prywatne powinny mieć charakter dodatkowy a nie zastępujący względem zobowiązania krajów rozwiniętych do przeznaczania 0,7 % dochodu narodowego brutto (DNB) na oficjalną pomoc rozwojową i 0,15–0,2 % DNB na kraje najsłabiej rozwinięte (LDC);

91. jest zdania, że strategia UE–Afryka powinna również uwzględniać pomoc krajom afrykańskim w dopilnowaniu, by ich bogactwo oparte na zasobach mineralnych prowadziło do rzeczywistego rozwoju, oraz wzywa do przeglądu skuteczności obowiązujących środków, również w odniesieniu do budzącej wątpliwość eksploatacji Afryki przez Chiny i Rosję; wzywa Komisję i partnerów afrykańskich UE do sprawnego wdrożenia środków wymaganych na mocy rozporządzenia w sprawie minerałów z regionów ogarniętych konfliktami⁽¹⁰⁾ oraz do niezwłocznego opublikowania wykazu przedsiębiorstw spoza UE, które nie spełniają wymogów określonych w tym rozporządzeniu; podkreśla mocne strony Europy (tj. przejrzystość, wysoką jakość towarów i usług, demokratyczne rządy) i ufa, że te podstawowe wartości są na tyle atrakcyjne, aby stanowić przekonującą alternatywę dla modeli autorytarnych;

92. dostrzega znaczenie wdrożenia wizji górnictwa afrykańskiego przyjętej w 2009 r. przez szefów państw i rządów afrykańskich w celu zadbania o przejrzystą, sprawiedliwą i optymalną eksploatację zasobów mineralnych;

93. przypomina, że sektor wydobywczy odgrywa ważną rolę w gospodarkach wielu krajów afrykańskich i jest związany z nierówną współzależnością w zakresie zasobów z Europą, która to nierówność powinna zostać skorygowana poprzez rozwiązanie problemu nielegalnego odpływu dochodów podatkowych i należności licencyjnych w sektorze wydobywczym za pośrednictwem dyrektywy w sprawie przejrzystości⁽¹¹⁾ i dyrektywy o rachunkowości⁽¹²⁾;

94. wyraża zaniepokojenie rosnącą liczbą spraw z zakresu rozstrzygania sporów między inwestorem a państwem (ISDS) prowadzonych przeciwko państwom afrykańskim, zwłaszcza przez przedsiębiorstwa europejskie; wzywa rządy i przedsiębiorstwa w UE do powstrzymania się od korzystania z ISDS oraz do położenia kresu licznym sprawom z zakresu ISDS wszczętym przeciwko krajom afrykańskim;

95. uważa, że partnerstwo powinno wspierać przedsiębiorczość kobiet i młodych ludzi na obszarach wiejskich i miejskich oraz że w tym celu konieczne jest wspieranie równego dostępu do zasobów gospodarczych i produkcyjnych, takich jak usługi finansowe i prawo do ziemi; wzywa do rozwijania wymiany między afrykańskimi i europejskimi kobietami prowadzącymi przedsiębiorstwa za pośrednictwem platform umożliwiających tworzenie sieci, wymianę doświadczeń i opracowywanie wspólnych projektów;

96. przypomina, że pozycję kobiet można wzmacniać za pomocą rygorystycznych przepisów dotyczących płci i handlu w umowach handlowych; apeluje w związku z tym do Komisji, by wspierała Unię Afrykańską we wdrażaniu strategii na rzecz równości płci i wzmacniania pozycji kobiet oraz wdrożyła środki przyczyniające się do osiągnięcia równości płci w swoich umowach handlowych z państwami afrykańskimi;

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/821 z dnia 17 maja 2017 r. ustanawiające obowiązki w zakresie należytej staranności w łańcuchu dostaw unijnych importerów cyny, tantalu i wolframu, ich rud oraz złota pochodzących z obszarów dotkniętych konfliktami i obszarów wysokiego ryzyka (Dz.U. L 130 z 19.5.2017, s. 1).

⁽¹¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/50/UE z dnia 22 października 2013 r. (Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 13).

⁽¹²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

Czwartek, 25 marzec 2021

97. podkreśla ogromne ograniczenia budżetowe, z jakimi musi mierzyć się Afryka przy radzeniu sobie ze społeczno-gospodarczymi skutkami pandemii; przypomina, że niektóre kraje afrykańskie wydają więcej pieniędzy na spłatę zadłużenia niż na opiekę zdrowotną; uważa, że należy zwrócić szczególną uwagę na ograniczenie nierównoważonych poziomów zadłużenia, które skutkują poważną utratą usług publicznych i środków z zakresu opieki społecznej; odnotowuje ogłoszenie przez grupę G20 tymczasowego moratorium na spłatę zadłużenia dla najsłabszych krajów rozwijających się jako pierwszy krok w dobrym kierunku; ponawia apele do wierzycieli prywatnych, by uczestniczyli w inicjatywie dotyczącej porównywalnych warunków, i zachęca grupę G20, Międzynarodowy Fundusz Walutowy (MFW) i Bank Światowy, jak również wielostronne banki rozwoju, do poczynienia dalszych kroków w sprawie umorzenia długów i dalszego badania możliwości zawieszenia płatności za obsługę zadłużenia; w ujęciu bardziej ogólnym wzywa do utworzenia wielostronnego mechanizmu odzyskiwania wiarygodności, by rozwiązać zarówno problem skutków kryzysu, jak i zapotrzebowania na finansowanie określonego w Agendzie na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030; podkreśla, że należy powiązać środki umarzania długów z dodatkową mobilizacją oficjalnej pomocy rozwojowej oraz priorytetowo traktować finansowanie oparte na dotacjach jako opcję domyślną, zwłaszcza w przypadku krajów najsłabiej rozwiniętych;

98. podkreśla, jak ważne jest wspieranie państw afrykańskich w zwiększaniu ich zdolności do mobilizacji dochodów krajowych, by zwiększać inwestycje w podstawowe usługi publiczne; przypomina, że nielegalne przepływy finansowe są dwa razy większe od kwoty oficjalnej pomocy rozwojowej otrzymywanej przez kraje afrykańskie i wynoszą łącznie około 50 mld USD rocznie, a także wywierają dramatyczny wpływ na rozwój kontynentu i rządzenie nim; wzywa UE do dalszego wspierania afrykańskich partnerów w poprawie rządzenia, zwalczaniu korupcji, zwiększaniu przejrzystości systemów finansowych i podatkowych oraz tworzeniu odpowiednich mechanizmów regulacyjnych i monitorujących;

99. zaleca UE i UA sprawniejsze wdrażanie i egzekwowanie istniejących krajowych i międzynarodowych instrumentów antykorupcyjnych oraz korzystanie z nowych technologii i usług cyfrowych; wzywa UE do przyjęcia rygorystycznych ram regulacyjnych dotyczących korupcji;

Partnerzy na rzecz zielonego ładu UA–UE

100. przypomina, że kraje afrykańskie i ich ludność są szczególnie dotknięte negatywnymi skutkami zmiany klimatu; przypomina, że według danych Ośrodka Badań nad Epidemiologią Kłesk Żywnościowych (CREG) w 2019 r. na skutek ekstremalnych zdarzeń pogodowych ucierpiało niemal 16,6 mln Afrykańczyków, czyli o 195 % więcej niż w 2018 r.; podkreśla potrzebę umieszczenia ochrony klimatu i środowiska w centrum partnerstwa zgodnie z zobowiązaniem UE do przestrzegania porozumienia paryskiego i Konwencji o różnorodności biologicznej; przypomina, że zwrócił się o przeznaczenie 45 % budżetu przyszłego ISWMR na te cele;

101. wyraża zaniepokojenie sposobem, w jaki zmiana klimatu może zniweczyć rozwój społeczny i osłabić perspektywy rozwoju niestabilnych krajów afrykańskich o niskich dochodach, oraz podkreśla, że może to doprowadzić do destabilizacji, przemocy i konfliktów; podkreśla, że UE powinna oferować konkretne, przewidywalne, rozliczalne i długoterminowe wsparcie finansowe i techniczne krajom afrykańskim, aby w równym stopniu wzmocnić ich strategie przystosowania się do zmiany klimatu i jej łagodzenia (tj. dzięki projektom skupiającym się na zrównoważonym rolnictwie, przystosowaniu w oparciu o ekosystemy i zrównoważonych miastach), przy czym należy zwrócić szczególną uwagę na zapobieganie ryzyku wystąpienia klęsk żywiołowych oraz na społeczności znajdujące się w niekorzystnej sytuacji;

102. podkreśla kluczową rolę dyplomacji wodnej, gdyż w wyniku zmiany klimatu woda może stać się coraz bardziej ograniczonym zasobem; podkreśla potrzebę skuteczniejszej dyplomacji klimatycznej w celu promowania powiązań między krajową, zagraniczną i międzynarodową polityką klimatyczną;

103. wzywa UE, aby pomogła państwom afrykańskim we wdrażaniu i zwiększaniu ambicji ich ustalonych na poziomie krajowym wkładów w kontekście porozumienia paryskiego i ram z Sendai, co zapewni im odpowiednie środki finansowe na przystosowanie się do zmiany klimatu, jej łagodzenie, kompensowanie strat i szkód, a także na krajowe strategie i plany działania w zakresie różnorodności biologicznej; podkreśla, że aby takie wsparcie było skuteczne, przyszłe partnerstwo UE–Afryka na rzecz transformacji musi opierać się na zasadach wspólnej, lecz zróżnicowanej odpowiedzialności oraz spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju, a także zapewniać zieloną transformację, która jest sprawiedliwa i inkluzywna;

104. podkreśla, że strategie przystosowania powinny promować zmianę modelu w państwach afrykańskich w kierunku rozwiązań opartych na naturze; wzywa do promowania inkluzywnego udziału zainteresowanych stron m.in. w opracowywaniu i wdrażaniu wkładów ustalonych na poziomie krajowym, krajowych planów dostosowawczych i krajowych planów inwestycji rolnych;

Czwartek, 25 marzec 2021

105. zwraca uwagę na wyjątkową sytuację i potrzeby małych rozwijających się państw wyspiarskich w odniesieniu do przystosowania się do zmiany klimatu i jej łagodzenia;

106. podkreśla ponadto konieczność uwzględnienia wymiaru płci w działaniach na rzecz klimatu, z uwagi na szczególne konsekwencje zmiany klimatu i degradacji środowiska dla kobiet i dziewcząt; wzywa partnerów afrykańskich i europejskich do zwracania większej uwagi w ramach przyszłego partnerstwa UE-Afryka na rolę, jaką mogą odgrywać kobiety w kierowaniu społeczności ku bardziej zrównoważonym praktykom oraz w uczestnictwie w podejmowaniu decyzji w sprawie przystosowania się do zmiany klimatu i jej łagodzenia;

107. wnosi o szybkie uruchomienie dyplomacji w zakresie zielonego ładu i o utworzenie grupy zadaniowej ds. zewnętrznego wymiaru Europejskiego Zielonego Ładu, która powinna opracować zalecenia dotyczące zielonego ładu UA-UE, a także angażować organy lokalne i organizacje społeczeństwa obywatelskiego w ramach podejścia wielopoziomowego obejmującego wiele zainteresowanych stron; uważa, że ład ten powinien przede wszystkim wspierać przyjęcie ram regulacyjnych umożliwiających przejście na zieloną gospodarkę, rozwijanie gospodarki o obiegu zamkniętym i tworzenie miejsc pracy w sektorach o zrównoważonym charakterze;

108. podkreśla znaczenie współpracy regionalnej oraz współpracy obejmującej pomoc techniczną, a także wymianę informacji i dobrych praktyk; zaznacza, jak ważne jest lepsze informowanie o przyszłych zagrożeniach związanych z klimatem i klęskami żywiołowymi oraz wspieranie legalnego transferu technologii przyjaznych dla klimatu; w tym celu wzywa UE, aby wspierała przyjęcie deklaracji w sprawie praw własności intelektualnej i zmiany klimatu, porównywalnej do deklaracji z Ad-Dauhy z 2001 r. w sprawie porozumienia TRIPS i zdrowia publicznego;

109. podkreśla potrzebę opracowania strategii politycznych i projektów w zakresie zrównoważonych innowacji, umożliwiających państwom afrykańskim odejście od starszych i bardziej zanieczyszczających technologii z myślą o realizacji konkretnego celu, jakim jest osiągnięcie zrównoważonego rozwoju społecznego i środowiskowego, a także wzywa w związku z tym do zbadania, w jaki sposób takie zmiany mogą przyczynić się do realizacji tych celów w państwach afrykańskich;

110. przypomina, że Afryka cechuje się wyjątkową różnorodnością biologiczną; wyraża głębokie zaniepokojenie nadmierną eksploatacją zasobów naturalnych i wpływem ograniczonej różnorodności biologicznej na poziomy odporności; jest szczególnie zaniepokojony coraz intensywniejszym wylesianiem w Afryce; przypomina, że niszczenie afrykańskich lasów deszczowych powoduje nieodwracalną utratę różnorodności biologicznej i pochłaniaczy dwutlenku węgla, a także niszczenie miejsc zamieszkania i trybu życia zamieszkujących lasy społeczności tubylczych; przypomina, że lasy znacząco przyczyniają się do osiągnięcia celów klimatycznych, ochrony różnorodności biologicznej oraz zapobiegania pustynnieniu i skrajnej erozji gleby;

111. wzywa do uwzględnienia związku między zdrowiem publicznym a różnorodnością biologiczną zgodnie z podejściem „jedno zdrowie”; z zadowoleniem przyjmuje ogłoszenie inicjatywy NaturAfrica, która ma na celu ochronę zwierząt dzikich i ekosystemów, a także przegląd planu działania dotyczącego nielegalnego handlu dziką fauną i florą; podkreśla, że inicjatywę „NaturAfrica” należy opracować w konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, ze zwróceniem szczególnej uwagi na prawa lokalnych społeczności, ludów tubylczych i kobiet; podkreśla, że inicjatywa ta powinna wspierać afrykańskie rządy i lokalne społeczności w przeciwdziałaniu głównym czynnikom powodującym utratę różnorodności biologicznej i degradację środowiska w całościowy i systematyczny sposób, również poprzez oferowanie wsparcia w zakresie dobrze zarządzanych sieci obszarów chronionych; wzywa UE i Afrykę, by uznawały i chroniły prawa ludów tubylczych do zwyczajowej własności ich gruntów i zasobów naturalnych oraz sprawowania kontroli nad nimi, zgodnie z Deklaracją praw ludów tubylczych ONZ i konwencją nr 169 Międzynarodowej Organizacji Pracy, oraz aby przestrzegały zasady dobrowolnej, uprzedniej i świadomej zgody;

112. wzywa do przydzielenia odpowiednich zasobów na wdrożenie zaleceń z badania Komisji z 2015 r. pt. „Larger than elephants: Inputs for an EU strategic approach to wildlife conservation in Africa” (Większe niż słonie. Wkład w strategiczne podejście UE do ochrony dzikiej flory i fauny w Afryce) oraz z 2019 r. pt. „Study on the interaction between security and wildlife conservation in sub-Saharan Africa” (Badanie interakcji między bezpieczeństwem a ochroną dzikiej fauny i flory w Afryce Subsaharyjskiej);

113. uważa, że należy zintensyfikować wysiłki na rzecz ochrony skoncentrowane na przykład na lasach, zwierzętach dzikich oraz ekosystemach morskich i przybrzeżnych, poprzez zapewnienie ram regulacyjnych, wystarczających środków i danych naukowych, a także przewidzieć środki w zakresie odtwarzania ekosystemów i zarządzania nimi; wzywa UE i Afrykę do odegrania wiodącej roli w zawarciu ambitnego światowego porozumienia podczas 15. Konferencji Stron Konwencji o różnorodności biologicznej;

Czwartek, 25 marzec 2021

114. przypomina, że oceany są największym światowym źródłem białka; przypomina, że należy dążyć do lepszego zarządzania oceanami, w tym w odniesieniu do rozwoju rybołówstwa i zrównoważonej akwakultury oraz niebieskiej gospodarki, ponieważ są to wektory rozwoju; podkreśla, że zwalczanie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów musi być traktowane priorytetowo, aby ograniczyć ich wpływ na środowisko oraz chronić zrównoważony charakter zasobów rybnych i dochody rybaków;

115. wyraźnie apeluje do Komisji o nadzorowanie działalności związanej z połowami przemysłowymi, ponieważ mogą one być zagrożeniem dla zaopatrzenia ludności lokalnej w tradycyjne zasoby rybne, ale mogą również naruszyć równowagę dobrego stanu środowiska stad ryb;

116. przypomina, że Afryka jest najmniej zelektryfikowanym regionem na świecie, i podkreśla, że dostęp do energii nie jest jednolity na kontynencie afrykańskim; zauważa, że dostęp do przystępnej cenowo, niezawodnej, zrównoważonej i nowoczesnej energii jest podstawowym narzędziem rozwoju gospodarczego i społecznego, w tym na obszarach wiejskich; wzywa do rozwijania potencjału kontynentu afrykańskiego w dziedzinie produkcji energii ze źródeł odnawialnych;

117. w związku z tym zachęca UE i państwa członkowskie do wspierania i wzmocnienia współpracy z partnerami z Afryki w dziedzinie energii i klimatu zgodnie z celami Zielonego Ładu; zachęca Komisję do przedstawienia ambitnego planu na rzecz wdrożenia partnerstwa w zakresie zrównoważonej energii, odnotowuje w tym celu, że energia odnawialna i efektywność energetyczna mają kluczowe znaczenie w zmniejszaniu luki w dostępie do energii na kontynencie afrykańskim, a jednocześnie zapewniają niezbędną redukcję emisji dwutlenku węgla; wzywa UE i poszczególne kraje afrykańskie do zbadania możliwości nawiązania wzajemnie korzystnych partnerstw energetycznych w celu produkcji wodoru z wykorzystaniem odnawialnych źródeł energii;

118. podkreśla, jak ważne jest ukierunkowanie inwestycji na gospodarkę bezemisyjną poprzez rozwój odnawialnych źródeł energii i ułatwianie transferu technologii, w tym zdecentralizowanej produkcji energii, technologii energii odnawialnej na małą skalę i technologii energii słonecznej, które zaspokajają lokalny popyt na energię, również w odniesieniu do infrastruktury i łączności;

119. podkreśla, że urbanizacja kontynentu afrykańskiego stanowi okazję do ponownego przemyślenia urbanistyki i wprowadzenia zrównoważonych rozwiązań miejskich oraz że powinna być przedmiotem intensywniejszego dialogu z władzami lokalnymi i regionalnymi oraz współpracy i wymiany najlepszych praktyk między obydwoma kontynentami, w szczególności w odniesieniu do zielonej infrastruktury, podejścia opartego na ekosystemach, systemów gospodarowania odpadami i systemów sanitarnych, ze szczególnym naciskiem na zaangażowanie młodzieży i grup zmarginalizowanych; wzywa do wspierania rozwoju zrównoważonego transportu miejskiego mającego na celu większą integrację społeczności i poprawę dostępności, co obejmuje również transport do szkół i przychodni;

Partnerzy na rzecz zrównoważonego i odpornego rolnictwa

120. wskazuje, że sektory rolny i spożywczy są bardzo ważne dla gospodarki i dla zapewniania godnego i trwałego zatrudnienia na obszarach wiejskich; podkreśla, że w większości przypadków chodzi o małe gospodarstwa i gospodarstwa rodzinne; zwraca uwagę, jak ważne jest promowanie i wzmocnianie środków i narzędzi, które umożliwiają podnoszenie jakości produktów oraz wspierają dywersyfikację produkcji, zrównoważoną modernizację praktyk rolniczych, bezpieczeństwo warunków pracy i zwiększanie odporności rolników; uważa, że rozwój zrównoważonego sektora rolnego i obszarów wiejskich powinien znajdować się w centrum stosunków UE–Afryka;

121. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że nowe partnerstwo UE–Afryka opowiada się za rozwojem praktyk rolniczych przyjaznych dla środowiska; przypomina, że zdolność agroekologii do godzenia wymiaru gospodarczego, środowiskowego i społecznego zrównoważonego rozwoju została dostrzeżona w przełomowych sprawozdaniach IPCC i IPBES oraz w kierowanych przez Bank Światowy i FAO globalnych ocenach dotyczących rolnictwa (IAASTD); podkreśla znaczenie wspierania agroekologii, systemu rolno-leśnego, produkcji lokalnej i zrównoważonych systemów żywnościowych, które koncentrują się na rozwijaniu krótkich łańcuchów dostaw, zarówno w ramach polityki krajowej, lecz także na forach międzynarodowych, aby zapewniać bezpieczeństwo żywnościowe i żywieniowe dla wszystkich, a także zwiększyć zrównoważoną wydajność sektora rolnego i jego odporność na zmianę klimatu;

122. wzywa UE, by uwzględniła konkluzje grupy zadaniowej ds. obszarów wiejskich w Afryce w sprawie potrzeby inwestycji w łańcuchy żywnościowe w Afryce i skoncentrowała się na towarach z wartością dodaną; wzywa również UE i państwa członkowskie do aktywnej współpracy z partnerami afrykańskimi w celu stworzenia synergii między strategią UE dotyczącą Afryki a strategiami przewidzianymi w Zielonym Ładzie, w szczególności w odniesieniu do zewnętrznego wymiaru strategii „od pola do stołu”;

Czwartek, 25 marzec 2021

123. podkreśla, że stosowanie pestycydów w rolnictwie intensywnym w Afryce, oprócz tego, że powoduje szkody w środowisku, może negatywnie wpływać na zdrowie pracowników, którzy mają bardzo ograniczony dostęp do wiedzy o ochronie roślin i do opieki zdrowotnej; wzywa do kształcenia i szkolenia w zakresie zrównoważonej ochrony roślin i alternatywnych dla pestycydów metod ochrony oraz do zminimalizowania narażenia na substancje niebezpieczne; potępia podwójne standardy stosowane przez UE w odniesieniu do pestycydów, ponieważ dopuszcza ona wywóz zakazanych w UE substancji niebezpiecznych do państw afrykańskich i innych państw trzecich; zwraca się zatem o zmianę obecnych przepisów UE w celu wyeliminowania tej niespójności prawnej, zgodnie z konwencją rotterdamską z 1998 r. i Europejskim Zielonym Ładem;

124. wyraża głębokie zaniepokojenie dużą zależnością krajów afrykańskich od przywozu żywności, w szczególności z Unii Europejskiej, zwłaszcza jeśli przywozy te obejmują subsydiowane produkty, których niskie ceny stanowią szkodliwą konkurencję dla rolnictwa na małą skalę w Afryce;

125. wyraża zaniepokojenie wspieranym w ramach wspólnej polityki rolnej eksportowaniem do Afryki Zachodniej europejskiego mleka w proszku, biorąc pod uwagę, że potrojenie eksportu od momentu, gdy UE cofnęła kwoty mleczne w 2015 r., miało katastrofalne skutki dla lokalnych hodowców i rolników, którzy nie są w stanie z tym konkurować; wzywa Komisję, by wypracowała rozwiązania z afrykańskimi rządami i zainteresowanymi stronami;

126. przypomina, że na świecie ponownie nasila się głód i brak bezpieczeństwa żywnościowego oraz że zjawiska te będą się nadal nasilać, jeżeli nie zostaną podjęte niezwłoczne działania, oraz że Afryka jest bardzo daleko od osiągnięcia celu „zero głodu” (cel zrównoważonego rozwoju nr 2) do 2030 r.; przypomina, że położenie kresu niedożywieniu we wszystkich jego formach oraz cel zrównoważonego rozwoju nr 2 należy traktować jako priorytety nowego partnerstwa, ze szczególnym uwzględnieniem osób znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji;

127. podkreśla, że COVID-19 i wynikający z niego kryzys gospodarczy oraz zamknięcie granic, plagi szarańczy i pustynnienie pogorszyły i tak już trudną sytuację w zakresie bezpieczeństwa żywnościowego w Afryce i zwróciły uwagę na słabe punkty globalnego systemu żywnościowego; podkreśla potencjał rynków lokalnych i regionalnych w radzeniu sobie z obecnymi nieprawidłowościami w systemach żywnościowych;

128. wzywa do tego, by partnerstwo UE–Afryka skoncentrowało swoje wysiłki w dziedzinie rolnictwa przede wszystkim na ochronie prawa krajów afrykańskich do suwerenności żywnościowej oraz na zwiększaniu ich bezpieczeństwa żywnościowego, a także na zwiększaniu ich zdolności do zaspokajania potrzeb żywieniowych ludności;

129. podkreśla znaczenie transformacji obszarów wiejskich oraz wzmocnienia lokalnych, regionalnych i przejrzystych łańcuchów wartości z myślą o tworzeniu trwałych miejsc pracy, zapobieganiu naruszeniom praw człowieka i łagodzeniu zmiany klimatu; podkreśla potrzebę wspierania młodzieży oraz kobiet, w szczególności poprzez szkolenie oraz dostęp do kredytów i rynków; wzywa do angażowania ich w opracowywanie polityki rolnej i do wspierania działań zbiorowych za pośrednictwem organizacji małych producentów;

130. podkreśla, że afrykańskie kobiety na obszarach wiejskich odgrywają zasadniczą rolę w gospodarkach rolnych i wiejskich w całej Afryce, przede wszystkim w odniesieniu do bezpieczeństwa żywnościowego; przypomina, że niemal połowę prac rolnych w Afryce wykonują kobiety oraz że są one na ogół drobnymi producentkami lub zajmują się produkcją rolną na własne potrzeby i nie posiadają niezbędnego dostępu do informacji, kredytów, gruntów, zasobów i technologii; zachęca do promowania praw kobiet i dziewcząt do dziedziczenia i wzywa UE do wspierania krajów partnerskich, w szczególności w odniesieniu do uznawania przez nie pełnego prawa kobiet do gruntów;

131. podkreśla, że kobiety, które zajmują się produkcją rolną na własne potrzeby, napotykają dodatkowe przeszkody, gdy bronią suwerenności żywnościowej, z powodu zdecydowanej ochrony, której podlegają nowe odmiany roślin w umowach handlowych na mocy Międzynarodowej konwencji o ochronie nowych odmian roślin (konwencja UPOV);

132. przypomina, jak ważne jest wspieranie małych gospodarstw rolnych oraz pasterstwa i innych tradycyjnych/lokalnych systemów żywnościowych, by wzmocnić ich odporność i zwiększyć ich udział w zapewnianiu bezpieczeństwa żywnościowego, zrównoważonego zarządzania zasobami i ochrony różnorodności biologicznej;

133. apeluje o zajęcie się napięciami społecznymi między osiedloną ludnością rolniczą a koczowniczymi społecznościami pasterskimi, w szczególności w regionach, w których występują konflikty etniczno-religijne;

134. podkreśla znaczenie badań naukowych i innowacji dla wspierania zrównoważonych praktyk rolniczych oraz wydajnych ekosystemów rolniczych i systemów żywnościowych na obszarach suchych; apeluje w związku z tym, aby w większym stopniu wykorzystywać afrykańską wiedzę tradycyjną przy dążeniu do sprawiedliwej transformacji, zwłaszcza w odniesieniu do praktyk rolniczych, rybołówstwa i ochrony lasów, wzmacniając tym samym pozycję ludności afrykańskiej i społeczności lokalnych;

Czwartek, 25 marzec 2021

135. zachęca do wymiany wiedzy i najlepszych praktyk między rolnikami europejskimi i afrykańskimi, w szczególności do kontaktów między młodymi rolnikami, kobietami i przedstawicielami społeczności wiejskich na temat zrównoważonych metod produkcji i ochrony różnorodności biologicznej, również w ramach stowarzyszeń;

136. z zadowoleniem przyjmuje propozycję grupy zadaniowej ds. obszarów wiejskich w Afryce dotyczącą ustanowienia programu współpracy partnerskiej Europa–Afryka łączącego ze sobą podmioty sektora rolnego w państwach członkowskich UE i krajach partnerskich w Afryce w celu wymiany zrównoważonych najlepszych praktyk i wspierania nawiązywania stosunków między mocno zaangażowanymi i podobnymi do siebie partnerami;

137. podkreśla, jak ważne jest włączenie do partnerstwa UE–Afryka ochrony i promowania prawa lokalnych społeczności do dostępu do zasobów naturalnych takich jak grunty i woda oraz kontrolowania ich; potępia skalę zjawiska masowego wykupu gruntów rolnych w Afryce; przypomina, że to brutalna praktyka podważająca suwerenność żywnościową i zagrażająca przetrwaniu afrykańskich społeczności wiejskich; podkreśla, jak ważne jest zapoczątkowanie pluralistycznego procesu mającego na celu zagwarantowanie skutecznego udziału organizacji społeczeństwa obywatelskiego i społeczności lokalnych w opracowywaniu, wdrażaniu i monitorowaniu strategii politycznych i działań odnoszących się do masowego wykupu gruntów rolnych; apeluje o przestrzeganie dobrowolnych wytycznych w zakresie odpowiedzialnego zarządzania własnością gruntów, łowisk i lasów (VGGT) we wszystkich przedsięwzięciach, które służą zabezpieczeniu praw do ziemi, w tym w handlu, a także o działania, dzięki którym przedsięwzięcia nie będą zagrażać prawom do ziemi drobnych producentów rolnych;

138. ubolewa nad brakiem uznania strategicznego znaczenia terenów wypasu, które zajmują ok. 43 % powierzchni łąd w Afryce i są w związku z tym ważnymi pochłaniaczami dwutlenku węgla; apeluje do Komisji o opracowanie, wspólnie ze społecznościami lokalnymi i lokalnymi zainteresowanymi podmiotami, strategii na rzecz optymalnego wykorzystania tego potencjału przez zrównoważone zarządzanie wypasem, takie jak zarządzanie przez pasterzy;

139. zauważa, że na przykład prawo do wypasu i wspólne pastwiska to tradycyjne prawa do użytkowania ziemi, które opierają się na prawie zwyczajowym, a nie na potwierdzonym na piśmie prawie własności; podkreśla jednak zasadnicze znaczenie ochrony tych praw zwyczajowych dla społeczności wiejskiej;

Partnerzy pomagający wykorzystać cyfryzację jako dźwignię włączenia społecznego i rozwoju

140. podkreśla, że transformacja cyfrowa stanowi doskonałą dźwignię rozwoju w zakresie dostępu do edukacji, szkoleń i opieki zdrowotnej, a także w zakresie modernizacji sektora rolnego, zdolności sektora publicznego do świadczenia usług cyfrowych, takich jak identyfikacja elektroniczna, e-zdrowie i administracja elektroniczna, a także w zakresie udziału w podejmowaniu decyzji politycznych, praw człowieka i wolności wypowiedzi, ale może również nieść ze sobą ryzyko podważenia demokracji, ograniczenia praw obywatelskich i praw człowieka oraz pogłębienia nierówności; podkreśla, że w ramach transformacji cyfrowej trzeba wspierać przystępny cenowo, równy i sprzyjający włączeniu społecznemu dostęp do internetu, a także korzystanie z usług technologii cyfrowej zgodnych z odpowiednimi międzynarodowymi i krajowymi normami i wytycznymi oraz tworzenie takich usług;

141. podkreśla, że należy brać pod uwagę i odpowiednio uwzględniać przepaść cyfrową; podkreśla, że należy nadać priorytet dostępowi do łączności internetowej dla większości zmarginalizowanych społeczności afrykańskich, aby nie dopuścić do powstania ogromnej przepaści między ludnością wiejską a miejską; uważa, że trzeba koniecznie zlikwidować przepaść cyfrową między kobietami a mężczyznami, aby umożliwić transformację cyfrową rzeczywiście sprzyjającą włączeniu społecznemu; zachęca kobiety i dziewczęta, by rozwijały swój potencjał w zakresie nowych technologii;

142. przypomina, że przemoc w sieci wobec kobiet i dziewcząt oraz seksistowska mowa nienawiści, cyberprzemoc, ksenofobia, dezinformacja i stygmatyzacja mogą mieć negatywny wpływ na włączenie społeczne, i wzywa partnerów afrykańskich i europejskich do zajęcia się takimi kwestiami w ramach partnerstwa UE–Afryka; podkreśla potrzebę dopilnowania, by edukacja cyfrowa i rozwijanie umiejętności cyfrowych miały charakter całościowy oraz obejmowały umiejętności miękkie i przekrojowe takie jak myślenie krytyczne i zrozumienie międzykulturowe;

143. podkreśla, że wzrost ilości zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego na całym świecie stanowi wyzwanie dla realizacji Agendy 2030, zwłaszcza w odniesieniu do zdrowia i środowiska; wzywa UE i Afrykę do zintensyfikowania wysiłków w zakresie rozwoju odpowiedzialnych inwestycji, aby pomóc w ograniczeniu ilości zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, zapobiegać nielegalnemu składowaniu i nieprawidłowemu przetwarzaniu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, promować efektywne wykorzystanie zasobów i recykling oraz tworzyć miejsca pracy w sektorze rekondycjonowania i recyklingu;

144. wspiera cyfryzację i modernizację administracji publicznej państw afrykańskich, w szczególności w celu rozwijania solidnych urzędów ewidencji ludności, wydawania zabezpieczonych dokumentów tożsamości i promowania wymiany danych; podkreśla, że wszystkie wymieniane dane muszą podlegać odpowiednim przepisom dotyczącym ochrony danych i prywatności; wzywa UE do współpracy z narodami afrykańskimi w celu działania na rzecz globalnych standardów ochrony danych, co z kolei pomoże w zwalczaniu przestępczości i wzajemnie wzmocni nasze gospodarki;

Czwartek, 25 marzec 2021

145. podkreśla, że innowacje są niezbędne dla realizacji celów zrównoważonego rozwoju i dla przeprowadzenia zielonej transformacji; podkreśla, że partnerstwo powinno sprzyjać badaniom i innowacjom, jak również dostępowi do usług cyfrowych i ich użyteczności w celu wspierania spójności i włączenia społecznego; przypomina jednak, że transformacja cyfrowa nie może nastąpić bez dostępu do energii oraz że nieregularne dostawy energii na obszarach wiejskich stanowią poważną przeszkodę w dostępie do usług cyfrowych;

146. podkreśla, że kryzys związany z COVID-19 wymusił przyspieszenie transformacji cyfrowej w Afryce; z zadowoleniem przyjmuje dążenie UA do budowy jednolitego rynku cyfrowego; wzywa UE, by wspierała tworzenie afrykańskiego przemysłu cyfrowego i odpowiednich ram regulacyjnych z myślą o rozwijaniu handlu elektronicznego i ochrony danych w oparciu o najwyższe istniejące standardy, dzięki zapewnianiu pomocy technicznej, zwiększaniu inwestycji w infrastrukturę cyfrową i przedsiębiorczość oraz wzmocnieniu partnerstw z podmiotami rządowymi, gospodarczymi, akademickimi i naukowymi oraz podmiotami społeczeństwa obywatelskiego;

147. podkreśla, że, jak wynika ze sprawozdania ONZ na temat celów zrównoważonego rozwoju za rok 2019, aby zrealizować cele zrównoważonego rozwoju, należy jeszcze sprostać wielu wyzwaniom, zwłaszcza w Afryce, dotyczącym dostępu do żywności, energii, wody, urządzeń sanitarnych, edukacji i opieki zdrowotnej; uważa, że pomoc finansowa i inwestycje powinny być ukierunkowane przede wszystkim na zaspokojenie tych podstawowych potrzeb ludzkich, które stanowią warunek wstępny dla wyeliminowania ubóstwa i zwiększenia dobrostanu człowieka, w szczególności w czasach, w których zasoby publiczne są coraz bardziej ograniczane konkurencyjnymi potrzebami, takimi jak opieka zdrowotna i edukacja;

148. podkreśla, że gromadzenie dokładnych i porównywalnych zdezagregowanych danych i analiz statystycznych, przy poszanowaniu prawa do ochrony danych i prywatności, ma zasadnicze znaczenie dla świadomego podejmowania decyzji, w szczególności w dziedzinie rolnictwa, gospodarowania zasobami naturalnymi, sprawowania rządów i zdrowia na szczeblu krajowym i zdecentralizowanym;

149. podkreśla, że należy wykorzystać transformację cyfrową do promowania wymiany między dwoma kontynentami, w szczególności między młodzieżą oraz organizacjami społeczeństwa obywatelskiego za pośrednictwem platform;

150. wzywa państwa UE i Afryki do wzmocnienia wspólnych wysiłków na rzecz dopilnowania, by gospodarka cyfrowa była zrównoważona pod względem społecznym i środowiskowym, oraz do przyczynienia się do osiągnięcia celu, jakim jest ustanowienie nowoczesnego, sprawiedliwego i skutecznego standardu podatkowego dla gospodarki cyfrowej;

Partnerzy na rzecz wzajemnie korzystnej mobilności i migracji

151. uznaje złożone wyzwania i szanse, jakie ruchy migracyjne stwarzają zarówno w Europie, jak i w Afryce dla dobrobytu i rozwoju obu kontynentów, oraz podkreśla, że należy wzmocnić współpracę w tym zakresie; przypomina, że w ostatnich latach kwestia migracji zdominowała stosunki Afryka–UE i że mogło to mieć negatywny wpływ na wzajemne postrzeganie obu kontynentów; podkreśla, że migracja stanowi narzędzie wzajemnego zrównoważonego rozwoju dla obydwu regionów;

152. przypomina, że nawet 80 % wszystkich międzynarodowych migrantów pochodzących z krajów afrykańskich przemieszcza się w obrębie kontynentu afrykańskiego; zauważa, że kraje afrykańskie przyjmują dużą część łącznej liczby uchodźców i osób wewnątrznie przesiedlonych na całym świecie oraz że ich niepewną sytuację jeszcze bardziej pogłębia kryzys związany z COVID-19; apeluje o globalny podział odpowiedzialności w odniesieniu do uchodźców;

153. uważa, że należy położyć nacisk na ludzki wymiar migracji i zwrócić szczególną uwagę na słabsze grupy migrantów; wzywa do przyjęcia partnerstwa UE–Afryka w sprawie migracji i mobilności, którego głównym elementem będzie godność ludzka uchodźców i migrantów i które będzie oparte na zasadach solidarności i wspólnej odpowiedzialności, a także na poszanowaniu praw człowieka, prawa międzynarodowego, unijnego i krajowego oraz prawa uchodźczego;

154. przypomina, że należy podjąć konkretne działania, aby chronić migrantów przed śmiercią, zaginięciem i rozdzieleniem rodzin oraz nie dopuszczać do naruszenia ich praw, w tym działania mające na celu przestrzeganie zasady non-refoulement i najlepszego interesu dziecka;

155. podkreśla potrzebę zajęcia się poprzez odpowiednie finansowanie podstawowymi przyczynami nielegalnej migracji i przymusowych wysiedleń, takimi jak niestabilność polityczna, ubóstwo, brak bezpieczeństwa i bezpieczeństwa żywnościowego, przemoc i negatywne skutki zmiany klimatu;

Czwartek, 25 marzec 2021

156. uważa, że powodzenie partnerstwa będzie zależeć od znaczącego zwiększenia możliwości mobilności między poszczególnymi grupami społeczeństw afrykańskich i europejskich oraz że partnerstwo powinno zostać opracowane w zrównoważony sposób, aby skutkować pozyskiwaniem mózgow, a nie ich drenażem; uważa, że skuteczniejsza polityka wizowa i zwiększone finansowanie programu Erasmus+ mogłyby być pomocne w osiągnięciu tego celu;

157. podkreśla znaczenie opracowania autentycznej polityki w zakresie migracji cyrkulacyjnej umożliwiającej wykwalifikowanym i niewykwalifikowanym pracownikom czerpanie korzyści z wymiany wiedzy zawodowej i mobilności między UE a Afryką, co pozwoli na powrót do krajów pochodzenia; popiera priorytetowe traktowanie kwalifikujących się wniosków o pozwolenia na pracę w UE składanych z krajów pochodzenia i tranzytu (np. przez ambasady lub przez internet), aby zniechęcić migrantów do korzystania z nielegalnych kanałów migracji i zmniejszyć obciążenie systemu azylowego i migracyjnego;

158. przypomina, że mobilność pracowników może być jedną z odpowiedzi na wyzwania demograficzne oraz niedobory i niedopasowanie umiejętności na rynku pracy w UE; wzywa do stworzenia bezpiecznych i legalnych kanałów migracji oraz do promowania bardziej zharmonizowanego, kompleksowego i długoterminowego podejścia do migracji związanej z pracą na szczeblu europejskim, opartego na podejściu partnerskim, które może przynieść korzyści obu partnerom w perspektywie długoterminowej; podkreśla znaczenie wzmocnienia dialogu Afryka–UE w zakresie migracji i mobilności, a także partnerstwa Afryka–UE w dziedzinie migracji, mobilności i zatrudnienia;

159. stanowczo potępia przemyt ludzi i handel ludźmi; wzywa do wzmoczenia wysiłków na rzecz wykrywania i zwalczania siatek przestępczych przemytników i dąży do współpracy z krajami afrykańskimi w celu zwalczania tego zjawiska; w związku z tym wzywa do podjęcia kompleksowych, multidyscyplinarnych wysiłków i działań koordynacyjnych na wszystkich szczeblach we współpracy z władzami lokalnymi, w tym do międzynarodowej współpracy w zakresie egzekwowania prawa; uważa, że walka z przemytnikami ludzi i handlarzami ludźmi musi być prowadzona wspólnie przez obie strony i przy wsparciu, między innymi, Europołu;

160. apeluje do UE i narodów afrykańskich o współpracę w celu opracowania skutecznej i szeroko zakrojonej kampanii informacyjnej na temat zagrożeń i niebezpieczeństw związanych z handlem ludźmi i przemytem migrantów, aby chronić ludzi przed narażaniem życia w celu nielegalnego wjazdu do UE;

161. podkreśla potrzebę konsekwentnego zaangażowania się UE i dopilnowania, by współpraca w zakresie zwalczania nielegalnej migracji lub zintegrowanego zarządzania granicami nie wywierała negatywnego wpływu na istniejące ramy mobilności regionalnej na kontynencie afrykańskim ani na prawa człowieka; przypomina, że każde partnerstwo w sprawie migracji i mobilności musi uwzględniać dwa globalne porozumienia w sprawie migracji i uchodźców (Globalne porozumienie na rzecz bezpiecznej, uporządkowanej i legalnej migracji oraz Globalne porozumienie w sprawie uchodźców);

162. uważa, że fragmentacja krajowych przepisów dotyczących migracji zawodowej do UE, a także złożoność i wysoki poziom biurokratyzacji procedur zniechęcają do korzystania z legalnych kanałów migracji do UE; zaleca ustanowienie w ramach partnerstwa UE–Afryka zharmonizowanej i niebiurokratycznej unijnej procedury zgłaszania wniosków;

163. przypomina o potrzebie ustanowienia specjalnej i wspólnej europejskiej cywilnej operacji poszukiwawczej i ratowniczej, aby zapobiec utracie życia na morzu;

164. wzywa UE do zwiększenia zobowiązań w zakresie przesiedleń i innych legalnych kanałów dla osób potrzebujących ochrony międzynarodowej, a także do zwiększenia zobowiązań politycznych i finansowych na rzecz wspierania partnerów afrykańskich w opracowywaniu zrównoważonego podejścia do uchodźców, przesiedleńców wewnętrznych i bezpaństwowców, zwłaszcza poprzez współpracę z Międzynarodową Organizacją ds. Migracji (IOM) i innymi agencjami ONZ w celu wzmocnienia współpracy na rzecz rozwoju i zapewnienia bezpośredniej pomocy organizacjom humanitarnym w pobliżu miejsc, z których uciekli uchodźcy;

165. zaleca harmonizację mechanizmów regionalnych w celu ochrony osób przesiedlonych w kontekście klęsk żywiołowych i zmiany klimatu, realizowaną na podstawie agendy na rzecz ochrony osób przesiedlonych za granicę w kontekście klęsk żywiołowych i zmiany klimatu, platformy na temat przesiedleń ze względu na klęski żywiołowe i konwencji z Kampali;

166. podkreśla potrzebę zagwarantowania sprawiedliwych i dostępnych procedur azylowych dla osób wymagających ochrony międzynarodowej zarówno w krajach Unii Europejskiej, jak i afrykańskich, a także potrzebę przestrzegania zasady non-refoulement zgodnie z prawem międzynarodowym i unijnym; uważa, że każda umowa z krajami pochodzenia i tranzytu powinna gwarantować pełną ochronę życia ludzkiego, godności i praw człowieka;

Czwartek, 25 marzec 2021

167. podkreśla, jak ważne jest zapewnienie skuteczności, sprawiedliwości i sprawiedliwości proceduralnej w polityce powrotowej, w wydawaniu przepustek konsularnych i w zawieraniu umów o readmisji oraz że należy dać pierwszeństwo dobrowolnym powrotom oraz zapewnić pełną ochronę i pełne poszanowanie praw i godności jednostki; domaga się silnego zaangażowania UE w okresach przed powrotem i po powrocie, aby ułatwić trwałą reintegrację osób powracających;

168. zachęca do dalszej współpracy z Międzynarodową Organizacją ds. Migracji i innymi agencjami ONZ w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia uchodźcom i osobom wewnętrznym przesiedlonym;

169. odnotowuje, że w mandacie negocjacyjnym UE dotyczącym porozumienia zastępującego umowę z Kotonu występują liczne odniesienia do migracji, w szczególności do tamowania nielegalnej migracji, natomiast mandat negocjacyjny AKP kładzie nacisk na eliminację ubóstwa, promowanie legalnej migracji, znaczenie transferów pieniężnych, potrzebę zapewnienia dobrowolnego charakteru powrotów i readmisji oraz wykluczenie wykorzystania pomocy rozwojowej do negocjowania restrykcyjnych kontroli granicznych; wzywa Komisję do wzięcia pod uwagę priorytetów krajów afrykańskich w zakresie migracji w celu ukształtowania prawdziwego partnerstwa na zasadach równości;

Partnerzy w dziedzinie bezpieczeństwa

170. uważa, że rozwiązanie przedłużających się konfliktów wymaga podjęcia wspólnych działań przez podmioty działające w dziedzinie pomocy humanitarnej i rozwoju oraz partnerów o wysokiej legitymacji i wiarygodności na szczeblu lokalnym; w związku z tym wzywa UE, aby w swojej reakcji przyjęła podejście oparte na powiązaniach między pomocą humanitarną a rozwojem, ze szczególnym uwzględnieniem silnego zaangażowania lokalnego;

171. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że UE uważa pokój i bezpieczeństwo w Afryce za istotny warunek zrównoważonego rozwoju oraz że Unia zobowiązuje się do znacznego zwiększenia wsparcia dla Afryki we współpracy ze społecznością międzynarodową; podziela opinię, że kwestia bezpieczeństwa w Afryce jest bardzo istotna dla rozwoju tego kontynentu, wspieranego przez organizacje regionalne i międzynarodowe, i że kraje afrykańskie w pierwszej kolejności ponoszą odpowiedzialność za swoje bezpieczeństwo; w związku z tym wzywa UE do kontynuowania wysiłków, by – we współpracy z partnerami afrykańskimi – pracować nad dalszym rozwojem afrykańskiej architektury pokoju i bezpieczeństwa (APSA), zapewnić trwałe pokój i stabilność oraz przezwyciężyć kryzysy i konflikty na tym kontynencie dzięki zintegrowanemu podejściu wykorzystującemu wszystkie dostępne narzędzia, w tym wsparcie rozwoju możliwości w zakresie bezpieczeństwa i obronności w Afryce oraz afrykańskich działań militarnych, misji cywilnych, projektów budowania pokoju i projektów demilitaryzacyjnych, przy poszanowaniu międzynarodowych praw człowieka i prawa humanitarnego oraz niezależności i suwerenności krajów afrykańskich, oraz wsparcie inicjatyw UA i organizacji regionalnych, takich jak ECOWAS czy Grupa Pięciu na rzecz Sahelu; zachęca państwa członkowskie do udziału w misjach i operacjach UE oraz z zadowoleniem przyjmuje dwustronne wysiłki przyczyniające się do pokoju i stabilności, a także wzywa Radę w tym kontekście do szybkiego zatwierdzenia Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju, by świadczyć bardziej kompleksowe wsparcie partnerom afrykańskim w regionach dotkniętych konfliktem; podkreśla znaczenie współpracy wielostronnej w ramach trójkąta UA–UE–ONZ w dziedzinie bezpieczeństwa lokalnego, regionalnego i międzynarodowego oraz rolę podmiotów społeczeństwa obywatelskiego w wysiłkach na rzecz utrzymania i budowania pokoju; przypomina w tym świetle, że reforma sektora bezpieczeństwa, reforma wymiaru sprawiedliwości, dobre rządy, demokratyczna rozliczalność i ochrona obywateli stanowią warunek wstępny zdobycia zaufania ludności do ich rządów i sił bezpieczeństwa; ponadto podkreśla więź cywilno-wojskową oraz potrzebę lepszego uwzględnienia obu elementów misji w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO); popiera coraz bardziej proaktywne podejście przyjmowane przez współpracujące regionalne organizacje na rzecz bezpieczeństwa w kierunku pełnego uruchomienia afrykańskiej architektury pokoju i bezpieczeństwa, która zapewnia Unii Afrykańskiej i organizacjom szczebla regionalnego niezbędne narzędzia do zapobiegania konfliktom, zarządzania nimi i ich rozwiązywania; pochwała w szczególności takie inicjatywy jak Grupa Pięciu na rzecz Sahelu ze względu na jej coraz bardziej kluczową rolę w zdecydowanych działaniach podejmowanych przez narody afrykańskie na rzecz zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w ich własnym sąsiedztwie oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wsparcia politycznego, finansowego, operacyjnego i logistycznego udzielanego Grupie Pięciu na rzecz Sahelu; podkreśla, że aby zapewnić odpowiedni poziom bezpieczeństwa i rozwoju, kraje afrykańskie muszą posiadać odpowiedni potencjał we wszystkich istotnych sektorach, przede wszystkim w zakresie bezpieczeństwa i obrony; wzywa UE do koordynowania inicjatyw na rzecz rozwoju i bezpieczeństwa, w które jest zaangażowana na kontynencie afrykańskim, w ramach zintegrowanej strategii obejmującej dobre rządy, demokrację, prawa człowieka, praworządność i równouprawnienie płci, ze szczególnym uwzględnieniem regionów, w których zagrożenia

Czwartek, 25 marzec 2021

i napięcia są największe; z zadowoleniem przyjmuje współpracę między UE a Afryką w zakresie walki z terroryzmem i grupami zbrojnymi, zgodnie z przepisami prawa międzynarodowego; wzywa – w kontekście polityki antyterrorystycznej – do ustanowienia bardziej przejrzystych procesów decyzyjnych, zwiększenia zgodności z podejściem opartym na prawach człowieka oraz do bliższej współpracy ze społecznościami, których dotyczą te środki;

172. podkreśla ważną rolę, jaką Sahel odgrywa z punktu widzenia strategicznego i bezpieczeństwa; w tym kontekście z dużym zadowoleniem przyjmuje utworzenie w 2014 r. Grupy Pięciu na rzecz Sahelu, jak również połączonych sił Grupy Pięciu na rzecz Sahelu, które zostały utworzone w 2017 r. w celu zwalczania zagrożeń dla bezpieczeństwa w regionie;

173. podkreśla, że UE powinna pilnie zająć się kwestią przybierającej na sile rebelii terrorystycznej w północnym Mozambiku, w wyniku której zginęło już ponad 1 000 osób, a około 200 000 zostało zmuszonych do opuszczenia swoich domów, i która stwarza poważne ryzyko rozprzestrzenienia się na cały region południowej Afryki; wzywa wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela do zaoferowania wsparcia UE Mozambikowi i jego obywatelom; podkreśla, że brak reakcji ze strony UE może doprowadzić do tego, że inni gracze na arenie międzynarodowej przejmą czołową rolę, którą na tym kontynencie chce pełnić Unia;

174. wyraża zaniepokojenie faktem, że Botswana, Ghana, Uganda i Zimbabwe zostały wpisane na uaktualnioną unijną czarną listę państw, w których występują strategiczne niedociągnięcia w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu (AML/CFT), oraz wzywa te państwa do natychmiastowego podjęcia niezbędnych kroków zapewniających wdrożenie przepisów (czyli rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2020/855⁽¹³⁾) oraz spełnienie wynikających z nich wymogów; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Etiopia i Tunezja, po przeprowadzeniu szeregu reform, zostały skreślone z czarnej listy;

175. podkreśla fakt, że mandaty misji WPBiO są kompleksowe i mają na celu między innymi wspieranie reformy sektora bezpieczeństwa, postępy w reformowaniu wymiaru sprawiedliwości, rozwój szkoleń wojskowych i policyjnych, a także wzmocnienie nadzoru; podkreśla pilną potrzebę usprawnienia polityki komunikacyjnej misji WPBiO, jak również całościowego planowania strategicznego UE, by zwiększyć widoczność działań UE i ich celu, jakim jest zadbanie o bezpieczeństwo i dobrobyt ludności afrykańskiej;

176. podkreśla szczególną rolę podmiotów religijnych w Afryce, które regularnie odgrywają rolę mediatora w konfliktach i z którymi konieczny jest dialog i współpraca, zwłaszcza na obszarach objętych konfliktem, ponieważ dialog międzyreligijny może przyczynić się do pokoju i pojednania;

177. zauważa, że wspólna komunikacja ma na celu intensyfikację unijnego wsparcia dla afrykańskich wysiłków na rzecz pokoju dzięki bardziej uporządkowanej i strategicznej formie współpracy koncentrującej się na tych regionach Afryki, w których napięcia są największe, oraz wzywa do uznania za priorytet konkretnych strategii w regionach objętych konfliktami; zachęca UE i jej państwa członkowskie do dalszego podziału obciążeń z organizacjami i partnerami międzynarodowymi, w tym z sojusznikami i państwami afrykańskimi, które okazują się wiarygodnymi sojusznikami w walce z terroryzmem, takimi jak Kenia, Maroko, Nigeria, Ghana i Etiopia; wzywa do zacieśniania stosunków UE z tymi centralnymi państwami; wzywa UE do dalszego wspierania partnerów w Afryce w budowaniu potencjału ich sił zbrojnych i instytucji zajmujących się bezpieczeństwem, tak by zapewnić obywatelom skuteczne i zrównoważone usługi w zakresie bezpieczeństwa i egzekwowania prawa, w tym za pośrednictwem Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju i misji WPBiO, oraz wzywa UE do skoncentrowania się na zintegrowanym podejściu do konfliktów i kryzysów oraz do działania na każdym etapie konfliktu, od przeciwdziałania konfliktom, przez odpowiedź na konflikty, po zarządzanie nimi i ich rozwiązywanie;

178. podkreśla fakt, że celem wsparcia UE na rzecz afrykańskiego sektora bezpieczeństwa jest zachęcanie Afryki do wzięcia odpowiedzialności za kwestie bezpieczeństwa i obronności; uważa, że Unia Afrykańska i państwa afrykańskie są kluczowymi partnerami, z którymi UE podejmuje konkretne działania na rzecz wspólnego osiągnięcia zrównoważonego rozwoju i realizacji celów dotyczących bezpieczeństwa ludności; z dużym zadowoleniem przyjmuje zatem plany Unii Afrykańskiej dotyczące wysłania 3 000 żołnierzy jako wsparcia dla Grupy Pięciu na rzecz Sahelu oraz postrzega to jako

⁽¹³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2020/855 z dnia 7 maja 2020 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2016/1675 uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 przez włączenie Bahamów, Barbadosu, Botswany, Kambodży, Ghany, Jamajki, Mauritiusu, Mongolii, Mjanmy/Birmy, Nikaragui, Panamy i Zimbabwe do tabeli w pkt I załącznika oraz wykreślenie z tej tabeli Bośni i Hercegowiny, Etiopii, Gujany, Laotańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej, Sri Lanki i Tunezji (Dz.U. L 195 z 19.6.2020, s. 1).

Czwartek, 25 marzec 2021

znak, że UA i UE rzeczywiście dążą do osiągnięcia podobnych celów w zakresie bezpieczeństwa, które są oparte na wspólnych celach i wspólnej odpowiedzialności; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje uwagi wysokiego przedstawiciela Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz wiceprzewodniczącego Komisji Josepa Borrella wygłoszone na posiedzeniu Rady Bezpieczeństwa ONZ w dniu 28 maja 2020 r., kiedy mówił o „konieczności znalezienia afrykańskich rozwiązań dla afrykańskich problemów”;

179. potwierdza swoje poparcie dla realizowanych pod auspicjami ONZ misji utrzymywania pokoju na kontynencie afrykańskim oraz wzywa kluczowe podmioty, w szczególności Stany Zjednoczone Ameryki, Rosję, Chiny i Zjednoczone Królestwo, do przyłączenia się do wysiłków UE na rzecz mediacji i zacieśniania współpracy oraz trwałego pokoju na całym kontynencie afrykańskim; ponownie wyraża w związku z tym gotowość UE do zwiększenia wsparcia dla misji ONZ oraz do usprawnienia koordynacji między różnymi misjami ONZ i UE;

180. z zadowoleniem przyjmuje zdecydowany spadek aktywności piratów u wybrzeży zarówno Wschodniej, jak i Zachodniej Afryki w wyniku międzynarodowych wysiłków na rzecz bezpieczeństwa morskiego, które stanowią precedens w ramach europejskiej, afrykańskiej i transatlantyckiej współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa;

181. uważa, że ważne jest, aby UE kontynuowała wysiłki na rzecz budowania bardziej odpornych państw i społeczeństw poprzez budowanie zdolności i reformowanie sektora bezpieczeństwa, w tym za pośrednictwem Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju i misji w ramach WPBiO, oraz koncentrowała się na zintegrowanym podejściu do konfliktów i kryzysów, podejmując działania na wszystkich etapach cyklu konfliktu;

182. przypomina o zagrożeniu, jakie międzynarodowa przestępczość zorganizowana, niepokoje społeczne i przemoc w rodzinie stwarzają dla państw niestabilnych i krajów pokonfliktowych, które walczą o zapewnienie swoim obywatelom niezbędnego bezpieczeństwa; w tym kontekście podkreśla znaczenie dobrze wyszkolonych krajowych i regionalnych sił policyjnych; odnotowuje jednak, że siłom policyjnym często brakuje zarówno właściwego wykształcenia, jak i odpowiedniego sprzętu, a przede wszystkim nie zawsze mają one odpowiedni kontakt z ludnością lokalną i nie zawsze cieszą się jej zaufaniem; podkreśla zatem, jak ważne jest wzmocnienie i budowanie profesjonalnych struktur policyjnych, oraz wzywa między innymi do zintensyfikowanego wsparcia koncepcyjnego, logistycznego i administracyjnego dla Mechanizmu Unii Afrykańskiej ds. Współpracy Sił Policyjnych w Algierze, uruchomionego w 2014 r.; uważa, że współpraca w tym zakresie pomoże również zwiększyć możliwości misji pokojowych i kształtować komponent policyjny afrykańskiej architektury pokoju i bezpieczeństwa;

183. zauważa, że światowi przeciwnicy UE wywierają coraz większy wpływ na sektor informacji w Afryce; w związku z tym wzywa ESDZ i Komisję do aktywnego zajęcia się problemem braku obecności głosu Europy w społeczeństwach afrykańskich i do zwalczania nieprawdziwych narracji, jak również lepszego promowania europejskiego podejścia i demokratycznych wartości wśród ludności Afryki; odnotowuje, że wymaga to usprawnionej komunikacji strategicznej ukierunkowanej na kluczowe regiony i kraje, jak również utworzenia specjalnej jednostki odpowiedzialnej za takie działania, która będzie ściśle współpracować z delegaturami UE;

184. podkreśla zagrożenia związane ze zjawiskiem rozprzestrzeniania nielegalnej broni strzeleckiej oraz przypomina, że broń ta, nierejestrowana i posiadana w przeważającej mierze nielegalnie, nie tylko zagraża bezpieczeństwu obywateli, ale również jest wykorzystywana przez niebezpieczne międzynarodowe siatki przestępcze zajmujące się różnymi formami nielegalnego handlu, w tym handlem bronią, ludźmi i narkotykami;

185. wzywa do kontynuowania corocznych wspólnych posiedzeń konsultacyjnych Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa Unii Europejskiej i Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej w celu rozszerzenia zakresu współpracy o wspólne wizyty w terenie, wspólne sesje, opracowywanie wspólnych ustaleń i analiz dotyczących sytuacji kryzysowych, a także badanie możliwości wspólnego wczesnego działania jako najlepszego sposobu ustanowienia rzeczywistego partnerstwa strategicznego;

186. przypomina, że Afryka jest kontynentem przyjmującym największą liczbę operacji wspierania pokoju na świecie i zapewniającym największą liczbę oddziałów wojska i policji na potrzeby tych operacji; wskazuje, że należy dostosować operacje wspierania pokoju w całej Afryce do nowej rzeczywistości związanej z COVID-19, aby odpowiednio chronić zarówno obywateli, jak i personel tych operacji; zwraca uwagę na konieczność zapewnienia odpowiedniego finansowania tych misji, biorąc pod uwagę obawę przed zbliżającym się kryzysem gospodarczym i ograniczeniem dostępnych środków finansowych;

187. wzywa UE do zadbania o to, by misje w ramach WPBiO były planowane w sposób zapewniający skuteczność, rozliczalność i odporność z uwzględnieniem efektywnych operacji i silniejszych mandatów powiązanych z konstruktywną wolą polityczną mającą na celu rozwiązywanie konfliktów, a nie ich zamrażanie;

Czwartek, 25 marzec 2021

188. zachęca ESDZ do zwiększenia swojej obecności w delegaturach na całym kontynencie, w szczególności w kluczowych państwach członkowskich UA, w celu dalszego rozwoju unijnych stosunków dwustronnych i regionalnych oraz zapewnienia stosownego dialogu z odpowiednimi zainteresowanymi stronami; podkreśla, że takie ścisłe więzi stanowią podstawę do zapewnienia odpowiednich i należycie zorganizowanych partnerstw globalnych, a także reagowania w sposób dostosowany do konkretnych sytuacji; wzywa ESDZ do znaczącej poprawy strategii medialno-komunikacyjnej, aby podnieść świadomość na temat wysiłków UE w poszczególnych regionach, a także zwiększyć świadomość i poparcie wśród obywateli UE w odniesieniu do zintensyfikowanej współpracy UE–Afryka;

189. przypomina o znaczeniu koordynowania strategii UE–Afryka z ONZ, NATO, OBWE oraz z innymi krajami o podobnych poglądach, takimi jak Stany Zjednoczone, Kanada, Zjednoczone Królestwo, Australia i Japonia;

o

o o

190. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
